

STOPA

časopis oddílu STOPAŘI

1

III

1987/1988

Ahoj Stopaři!

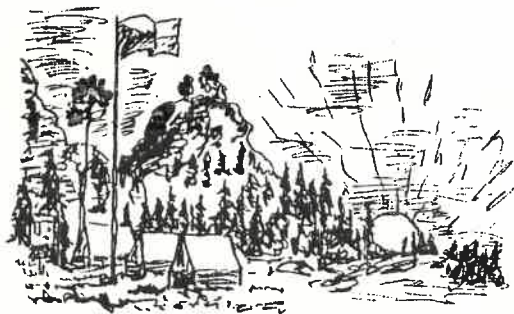
Snad v každém z nás, kdo jsme byli na našem letošním táboře, zbylo ještě trochu letní nálady. Ještě máme v očích zář táborového ohně, v uších nám zní praskání hořícího dřeva a šumění splavu, máme na rukou šrámy a v hlavě spoustu vzpomínek na to, co jsme si udělali vlastníma rukama a na čem jsme nechali trochu potu a někdy i krve... Vzpomínek na noční cestu lesem, rýžování zlata, hejno čápů, spoustu

hub a komárů, nebo třeba na hodného pana Čiháka a jeho Tapinu, odlévání stop, házení sena, švestkové knedlíky, noční hlídky, ranní rozsvičky studenou vodou v potoce, večer v teepees, turnaj ve vybíjené, brodění kopřivami, hvězdnaté nebe a na mnoho dalších zážitků máme jistě dost. A ne-seme si je s sebou, jsou naše a budou nás ještě dlouho hrát, rozesmívat a možná i trochu bolet. Bolet proto, že další tábor je až za rok. Hrát proto, že to bylo fajn a další tábor je přece UŽ za

ne celý rok! A proč nás budou rozesmívat? Když si vzpomeneme na naše některé slavné výroky, jako třeba Serlokův: „Já jsem tě neslyšel, já jsem hrozně zpocenel.“, určitě se zasmějeme. Alespoň v duchu.

No a když se takhle usmějeme, hned se nám ten rok jeví trochu jinak. Máme přece oddílové schůzky a výpravy, na kterých se dá zažít spousta dalších zážitků a na kterých se dá stihnout spousta věcí, které jsme během tábora nestihli udělat, spousta věcí, které jsme si nestačili říct, se může povědět nyní... Prostě a jednoduše jedeme dál. V každém setkání je totiž kousíček loučení a v každém loučení je také kousíček setkání.

Radek

Proč se stát OCHRÁNCEM ?

Jak už jsme mnohokrát zdůrazňovali, člověk je nedílnou součástí přírody. Naučil se přírodu využívat ke svému prospěchu a především k tomu, aby pro sebe vytvořil co nejlepší podmínky. Příroda tomu odpradávná čelila a vztah byl téměř vyrovnaný, ale zhruba před dvěma sty lety nastal ohromný zlom. Až do té doby mohlo podstatně méně lidí (méně než jedna miliarda před 200 lety) používat k přetváření přírody pouze síly svých svalů a jen malého množství energie z přírodních zdrojů. Způsob hospodaření člověka byl téměř bezodpadový a zásoby nerostných surovin v zemské kůře téměř nedotčeny. Zvrat nastal ve chvíli, kdy se člověk naučil získávat energii mechanickou a elektrickou a v široké míře je používat ke svému prospěchu. To mu umožnilo získávat pro sebe stále příznivější podmínky, ale vedlo také k úsilí o co nejrychlejší rozvoj a k používání nevhodných způsobů využívání přírodních zdrojů. A tak se vedle kladných přínosů pro člověka objevily i vlivy špatné - a ty by měl umět vyjmenovat každý z vás. Je jich mnoho a budeme se jimi zabývat někdy jindy.

Vlivy člověka na přírodu a organismy v ní žijící (včetně organismu lidského!) jsou dnes takové, že je jasné, že se s tím musí něco dělat. Vždyť podle střízlivých odhadů člověk způsobuje zánik (vymření) zhruba jednoho druhu organismu denně!!! Při tomto vývoji je jen otázkou času, kdy dojde na člověka samotného, takže scény z fantastických filmů o zániku lidstva v důsledku ekologické katastrofy se mohou stát holou skutečností. (Ekologie je věda zkoumající vzájemné vztahy mezi přírodou a živými organismy, především lidmi.) Z toho plyne, že ochranou živých organismů a ostatní přírody chrání člověk také sám sebe. Nebo spíše měl by chránit...

A měl by chránit doslova na každém kroku. Mnoho lidí si dnes myslí, že zřizováním chráněných území a rezervací se toho už pro přírodu dělá až dost, a ještě víc je těch, kteří i tato opatření považují za omezování osobní svobody! To se bude muset změnit. Bohužel, u mnoha lidí vítězí sobeckost a bezohlednost nad zdravým rozumem. Nejde přece celé „zbylé“ přírodě mimo člověka vyhradit několik chráněných území ze všech stran ohrožovaných vlivy oblastí „obhospodařovaných“ člověkem metodou „spálené země“ nebo „po nás at' potopa"! To nestačí, to je zrovna tak málo, jako když běloši vyháněli Indiány, původní obyvatele Ameriky, do „rezervací“, tedy tam, kde jim nejméně překáželi. A co víc, na Zemi doslova všecko souvisí se vším, nejde prostě přikázat otrávenému vzduchu, aby se „vyhnul“ chráněné oblasti, kyselému dešti, aby se vypršel za hranici rezervace, a podobně, když vlastně vodu a vzduch máme všichni společné - za to může onen koloběh vody v přírodě, o kterém se učíte už ve vlastivědě, a proudění vzduchu, tedy vítr. To znamená, že si budeme muset Děšť a Vítr zatracené předcházet!

V současné době člověk vyhlásil za chráněné druhy ty, které svou činností (spíš bezohledností) téměř vyhubil. Je však dost jasné, že to neznamená, že těm „nechráněným“ může dál činit příkoří. To by musel vyhlásit za chráněné úplně všechny, protože by je všechny téměř vyhubil. Ovšem, některé toho snesou víc, jiné méně. Ale jak by se vám líbilo mít za společníky třeba jenom potkany a některé druhy hmyzu?

Vždyť musíme přece chránit jednotlivé druhy nejen proto, že jsou krásné, vzácné, památné, ale především proto, že každý jednotlivý druh je neoddelitelnou součástí celého toho nesmírně složitého mechanismu, kterému říkáme příroda nebo ekosystém. Jsou od ní neoddelitelné! Je každému jasné, že když se odebera z veliké stavby jedna cihla, tak se ještě nemusí nic stát. Ale co když jich odebereme deset, sto, tisíc?

Jedna z nich bude ta poslední, ostatní už se uvolní samy a ze stavby zube hromada trosek...

Proto se stane ochráncí přírody. A chráňte přírodu všude, nejen v rezervacích, ale hlavně také tam, kde žijete - to jest ve městě, v Praze. Začíná to chozením přes trávník, pokračuje zbytečným túrováním motoru při stání na červenou na křižovatce, pokácením stromu, který vám „vadí“ ve výhledu...

(převzato v Klubíčka, do kterého tento článek s použitím časopisu Nika a Naše příroda sesmolil Grizzly)

desatero ochránce přírody

V předešlém článku jsme se dozvěděli, že je nezbytné, abychom se zajímali o životní prostředí, o přírodu. A nejen se zajímali, nejen dávali pozor, aby jí lidé neubližovali, je nutné jí také chránit. Ale jak na to?

Jsou různé možnosti. Zdánlivě malým, ale přesto významným skutkem je např. starost o ptáky v zimě; zabránit vypalování louky na chatě, to také není maličkost! Pak tu máme práci v lese nebo lesní školce, vyčištění potoka atd. Ale nejde jen o to, abychom jednou nebo dvakrát za rok vykonali něco „velikého“ - jde především o náš každodenní život, o naše zásady a pravidla chování, jimiž se řídíme. Donald Allan z mezinárodního oddělení Světového fondu ochrany přírody navrhl pro ty, kteří chtějí zlepšit dosavadní způsob života, jakési DESATERO OCHRÁNCE PŘÍRODY. Je to deset pravidel, jak by se měl člověk ve svém běžném životě chovat, aby i ve zcela obyčejných a všedních dnech byl přírodě nějak nápomocen. Kdyby se těmito pravidly řídili všichni lidé, ubyla by lidstvu jedna veliká starost. Jaká jsou tedy pravidla? Prosím, zde jsou:

- Budu si věžit všeho živého, neboť každý živý jedinec je článkem řetězu udržujícího život na Zemi.
- Vezmu z přírody pouze to, co může být nahrazeno, aby žádný druh nevyumřel.
- Nezpůsobím znečištění vzduchu, půdy nebo vody.
- Nekoupím výrobky z ohrožených druhů živočichů, rostlin nebo z ohrožených lesů.
- Budu udržovat své okolí čisté a šetřit prostředí, kamkoli půjdu.
- Upozorním na případy znečištění či jiného zneužití přírody.
- Budu podporovat organizované skupiny a úřední osoby chránící přírodu.
- Nebudu plýtvat zdroji energie nebo paliva.
- Budu příkladem správného ochrannářského chování a vysvětlím ostatním, proč je důležité, aby se tak každý choval.
- Budu se radovat z krásy a zázraků přírody každý den svého života.

Dnes se hodně mluví o takzvaném novém myšlení. Je to mnohdy velmi těžké, ale dnes již nelze dívat se na přírodu jako na levný a nevyčerpatelný zdroj všeho, co potřebujeme. Právě v soužití s přírodou je opravdu třeba začít myslet jinak, než tomu bylo dosud. Koneckonců jde o nás, o lidi! Ještě není pozdě, ale jednou by to mohl být boj o holý život!

(s pomocí časopisu Nika sesmolil Radek)

BoDeMeRaKvák

博 登 南

JAPONSKO NEZNÁMÉ (IVA)

Japonsko je bez nadsázky zemí tisíce nejruznějších lidových slavností a svátků. Mnohé z nich jsou více svázány s určitým místem, jiné - jako například oslavy Nového roku, svátek chlapců nebo šiči-go-san - se slaví po celé zemi.

Jednou z nejbarvitějších japonských celonárodních slavností je tanabata (doslova slavnost sedmého večera), která se slaví 7. července (dříve ovšem v 7. den 7. lunárního měsíce, tedy asi v polovině srpna). Její tradice sahá až do 7. století a vychází ze staré čínské pověsti o romantické lásce Nebeské přadleny (symbolizuje ji hvězda Vega v souhvězdí Lvy) a Nebeského pastýře (zosobněného hvězdou Altair v souhvězdí Orla). Pověst má několik variant, ale podle nejznámější z nich je přadlena dcerou krále nebes, která se jednoho dne zamilovala do půvabného mladého pastýře. Začala však pro tuto lásku zanedbávat svou práci, a proto jí její otec zakázal, aby se stýkala se svým milým, a oddělil je od sebe Mléčnou dráhou. Smí se s ním sejít jen jednou do roka - 7. července - kdy straky utvoří přes Mléčnou dráhu most a princezna-přadlena po něm může přejít na krátkou chvíli na druhou stranu. Ve starých dobách patřilo předení a šití k hlavním povinnostem japonských žen, a proto je příběh hvězdné princezny velmi dojímal a zároveň při této příležitosti prosily Nebeskou přadlenou, aby i ony zvládly její řemeslo tak dokonale jako ona. Dnes se již sice neslaví tanabata tak okázale, jako ještě před několika desetiletími, ale přesto zejména děti a mládež nezapomínají v tento den umístit na zahradách nebo i v bytech dlouhé bambusové tyče ověšené pruhy barevného papíru anebo různými básněmi a přáními. Svátek slaví často společně děti v základních i mateřských školách (prázdniny začínají v Japonsku až 15. července) a na mnohých místech se dosud konají veřejné průvody a slavnosti.

(z knihy Jiřího Janoše, 99 zajímavostí z Japonska)

T Ř E T Í Z U B Y

(IVA)

Čínskému rolníkovi Luo Š-tinovi, kterému je už přes sto let, začaly růst nové zuby. Zatím jedenáct nahoře a šestnáct dole. Luo se narodil 12. prosince sedmého roku vlády císaře Knang Si, tedy v roce 1881, a žije v horách v provincii Tiang-si. Živí se sladkostmi, burskými oříšky, bobovým sýrem, vajíčky a pálivými paprikami s rýží. Nekouří, nepije alkohol a nikdy nejedl tučná jídla.

U P O Z O R N Ě N Í P R Ů S P Ě V A T E L E

Žádáme všechny, kdo přispívají do STOPY, aby v případě, že jejich příspěvek není vlastní a je tedy odněkud opsaný nebo obkreslený, uváděli jméno autora (autorů) a pramen, ze kterého svůj příspěvek čerpali. Je třeba dodržovat jistá pravidla hry. Není možné, abychom pod vašim jménem uváděli něco, co vytvořil někdo úplně jiný. Na dodržování tohoto pravidla se budeme ohlížet při přijímání a bodování příspěvků. Děkujeme za pochopení.

(Radek)

Zpráva z Aljašky

Íned prvního dne po měsíci bouří jsme vyrazili do kraje, který měl podle slov tamních indiánských obyvatel oplývat zlatem. Ale nejen za zlatem jsme se vydali. Toužili jsme užít krásných chvil u táborových ohnů, poznat krás zaslíbeného kraje a naučit se mnohému co dosud jsme nepoznali nebo na co jsme v běhu všedního života času neměli. A tak již během cesty, která zpočátku vedla kraji hustě obydlenými, táhly našimi hlavami myšlenky na to, jak asi bude náš život příští vyhlížet. Máme se obávat Indiánů? Najdeme zlato? Kdo z nás bude v boji s divou zvěří nebo náradím zraněn?

Musím být přesný - toho dne vyrazila přibližně polovina všech nás odvážlivců s důležitým úkolem, který mohl znamenat rozhodující okamžik, kdyby se nepodařil. Naštěstí stály při nás všechny dobré síly a my i přes území válečných Terešů bez nehody jsme se dostali. Když jsme dorazili na místo, nebylo už problémem vybavení veškeré vyložit a začít stavět naše stanové městečko. Během nedlouhého času naše obydlí opravdu stála a my těšili se pohledem na naši základnu, ze které po celý příští měsíc můžeme na výzkumy a výpravy badatelské vyrážet. Netrvalo dlouho a stála i kuchyně s kamny, jídelna a další, co nutně k životu v divočině je třeba.

Třetí den dorazila druhá polovina a byli jsme tedy všichni. Den předtím jsme se rozloučili s těmi, kdož pomoci nám v práci namáhavě ochotni byli, aniž však patřili mezi nás, odvážné. Nyní nastal čas další náležitosti dodělati - plot ochranný zrobiti (důležitý to val proti indiánským útokům), bránu vztýčiti, umývárnu a věšák stlouci a další drobnosti potřebné pro naše pohodlí postavit. V tu dobu již správný život stanového městečka se rozvíjel, cíle směnování probíhalo a dolary ladem neležely. A nedlouho poté i první zlaté naleziště bylo objeveno! U Velké louže na dolním toku Zlatonosné říčky pak probíhal souboj mezi těmi, kdož z poklidných obyvatel našeho stanového městečka najednou divokými zlatokopy se stali a neznaje bratru ani sester svých ve vodě studené se hrabali, by bohatství a mamonu sobě rychle dobyli. Však osud zahrává si s těmi, kdo na štěstí jen spoléhají, a tak ne každý s výsledkem honby za zlatem byl spokojen. Někteří dokonce jen tolik vydělali, aby polovinu dluhů svých sotva zaplatili.

Několikero velkých pozdvižení jsme zažili. Kupříkladu tehdy, když kuchaři maso tak krátce vařili, že jsme je se zuby našimi již dávno vykotlanými jísti jen stěží mohli, využívající ostrých nožů svých, pil i seker. Za tento skutek koupel ledovou jsme jim pak přichystali. Další pozdvižení nastalo, když dostavník poštovní nedorazil a mapy důležité nepřivezl. Kde skončila cesta jeho, není nám dodnes známo, neboť stop žádných po něm jsme nenašli. Nakonec sheriff podle své i pro zlatokopy vyrobili mapy musel, však zbytečně, neboť zásilka dorazila. Mapy, jež sheriff nakreslil, jsme využili ke zmatení Indiánů, neboť městečko naše v nich zakresleno nebylo.

Netřeba se zmiňovati o mnohých podrobnostech našich radostí či strastí, neboť zážitky naše soustavně do kroniky jsme zapisovali. Však kupříkladu soutěž naše v boji o pera orlí za zmínku by stála. Ten, kdo odvážít chtěl se skutků statečných (bolest, strach, spánek či třeba hněv svůj ovládat), získat mohl orlí pero co trofej a odznak odvahy a statečnosti své. Však už ten, kdo hlídku svou noční dobře vykonával pro klid a dobrý spánek ostatních, zaslouží pochvalu a vědek nás všech. Podstoupili jsme i souboj ve hře míčové, když

vyzvání nedalekým městečkam dřevěným jsme byli, a boj, který zprvu ztracen zcela se nám zdál, se otí a slávou jsme vybojovali.

V tomto kraji, který až neuvěřitelně rukou civilizace nedotčen zůstal, našli jsme mnoho z věcí, které najít jsme chtěli. Totem u táborového kruhu chránil nás svou mocí před silami zlými a my sami snažili se nebezpečnosti vyhnouti. I tak málem jeden z nás proudem dravého Yukonu stržen byl, jiní bloudili po okolních lesích, zvířete vzácného marně hledající, i nemoc zhoubná mezi námi řádila. Na našich cestách potkávali jsme jedovatých hadů a hub spousty, brodili jsme se říčkami plnými dravých ryb, avšak přes všechny ne-snáže naše věru líbilo se nám v našem údolí Jankovitého koně! Snad každý z nás by byl zůstal i nadále, kdyby nás pryč od zlatých polí, hub, květin a ptáků, průzračné vody a čistého vzduchu a mnoha dalších a dnes již neobvyklých věcí povinnost nevolala.

A tak poté, co claimy své úplně již jsme vyrýžovali, do Dawsonu dorazili, pobavili se a hrdlo mocnými doušky skvělé whisky prolili, zatančili si, zlato za dolary proměnili a dolary zas k nákupu a hrám hazardním pauzili, věci své shromažďovati jsme počali a též pomalu, co jsme v potu tváře postavili, jsme zase rozebírali. Místní usedlík dřevo od nás si vzal, alespon pálení jsme je nemuseli. I přišel den, kdy bylo nám se rozloučiti. I slzy se objevily, smutek trochu zavládl, však veselí povahy naše jej brzy překonaly a hned výprav a dobrodružství dalších očekávat a spírádat se jaly. Netřeba z věcí minulých smutek v sobě skrývat, lépe je k budoucnu se obrátiti a chvíli dalších krásných sobě připravovati. Proto těšme se na věci příští, které nás v tomto roce i v letech dalších čekají!

Tábor je pryč, ale zůstaly nám zkušenosti a vzpomínky. Co by to chtělo příště, aby to bylo o něco lepší?

Určitě každý ví, které věci měl s sebou zbytečně a které mu naopak chyběly (nemám na mysli televizi, sprchu, kazeták nebo digitální hry). Někdo třeba měl o jedny boty méně, někdo o čtyři svetry více. Co brát na tábor, navíc na měsíční tábor, to je tak trochu záležitost zkušenosti. A protože jsme lidé zapomnětliví, bylo by vhodné si někde schovat papírek se seznamem věcí, které jsme měli s sebou letos. Pokud již tento seznam nemáme, stálo by za to obětovat trochu času a „vymyslet“ ho. Někdo si možná říká, že ho houpu - ne, to je moje zkušenost. Víím, jak je nepříjemné těsně před odjezdem vymýšlet, co že bych si to ještě měl vzít s sebou. Je to sice až za rok, ale Stopař by měl maličko myslet i dopředu. To aby nebyl překvapen.

Přesvědčili jsme se, že topírka koupených seker nevydrží naše pracovní úsilí, až na vzácné výjimky. Chtělo by to poradit se s tatínkem, strejdou nebo jiným odborníkem na práci se dřevem a vyrobit si topírka vlastní. Co k tomu potřebujeme nejvíce? Dobré dřevo, např. jasan, náradí a hlavně trpělivost. A radost z výsledku je veliká!

Základní věci jsme obvykle měli, tužky, papíry, praporky atd., ale co takový provázek? To už bylo slabší. Neříkám, aby si každý bral na tábor celé klubko špagátu, ale - takové menší klubko do družiny by se určitě hodilo. A jaké byly potíže s čísly na ešácích a hrničkách! No a v neposlední řadě i s věcmi některých plantážníků. Opravdu mi není jasné, jak některý Stopař může nepoznat své věci!!! To už hraničí se zelenáčstvím a trochu i hloupostí.

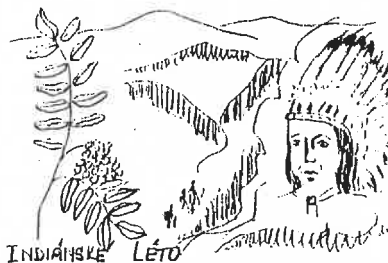
Jako bych slyšel, jak si někdo říká, abych už toho kázání nechal. Ale není to kázání. Člověk se od stroje liší např. tím, že se poučí ze svých chyb. Tedy - měl by se poučit. (Radek)

STOPAŘSKÉ MINIMUM

.....SLAVNOST INDIÁNSKÉHO LÉTA.....

Znáš ty modré zářijové dny - obloha je bez mráčku, hladina rybníku se leskne jako zrcadlo, ulice jsou plné slunce, v parku už začíná zlátnout javory, den se rychle krátí.

Těmto tichým zářivým dnům se odedávna říká "indiánské léto". V mém bývalém oddíle jsme vždy po příchodu těchto dnů dělali výpravu ve znamení "indiánského léta". Vyhlédli jsme pro ni nějaký lákavý cíl: odlehlé údolí, palouk obklopený ze všech stran lesem nebo skalnatou krajinou. A program byl od samého začátku ve znamení Indiánů. Nehráli jsme si ovšem na Vinetoua, ale věnovali jsme ten den indiánské lesní moudrosti. Sraz jsme si dali někde na kraji města a vyrazili do kraje po nejzapadlejších pěšinkách, i kdyby měly znamenat zacházku. Při "slavnosti indiánského léta" jsme vůbec nechodilo po silnici, tu jsme směli nanejvýše přejít napříč. Cestou jsme sbírali materiál - březovou kůru na různá pouzdra a nádoby, masky a turbánky, jasanové pruty na luky a oštěpy, rostliny s pronikavou vůní do "medicínových váčků". Smrkové a modřínové kořínky na výrobu "indiánských provázků". Prohlíželi jsme kdejaký padlý strom, zda není uvnitř vykotlaný - nízký prstenec z dutého kmene jsme použili na výrobu tam-tamu.

Indiáni bývali mlčenliví, houževnatí, dovedli se dokonale ovládat. Při "slavnosti" jsme se jim ohtěli přiblížit i v těchto věcech. Proto jsme vždy postupovali co nejtišeji a učili se ovládat své pocity. Cestou jsme hráli hry s indiánskými náměty, rozdělávali oheň třením dřev, pekli indiánské placky na rozpálených kamenech. Indiáni je pekli z kukuřičné mouky, ale jde to i z hladké. Dá se do ní trochu másla a špetka soli, smíchá se s vodou a z hutného těsta se uplácají tenké placky. Lze je opékat ve víčku ešusu či kotlíku. Čaj jsme vařili pouze přírodní - z jahodového, malinového nebo ostružinového listí.

Domů jsme se vraceli za "slavnosti indiánského léta" až před západem slunce.

CO BYLO

V Z P O M Í N Á T E . . .

- tábor
- pravidelné schůzky
- 5.9. výprava po Praze
- 18.-20.9. Železné hory

2.9. - schůzka

Tato schůzka byla hlavně pracovní. Uklízely se podsady, stany, táborové nádoby, prostě všechno, co jsme přivezli z tábora. Dřina to byla pořádná, ale neztráceli jsme humor. Po schůzce jsme měli znatelně jinou barvu než před ní. Z vymydlených a čistých Stopařů se opět stali táboroví umounenci. S pozdravem "Tak ahoj, brka!" jsme se rozešli.

5.9. - Praha

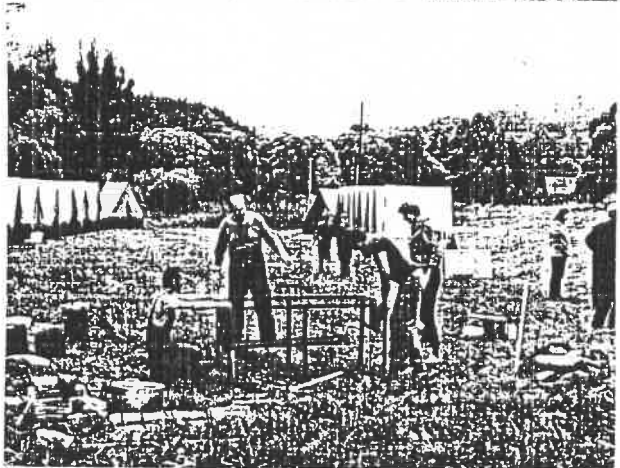
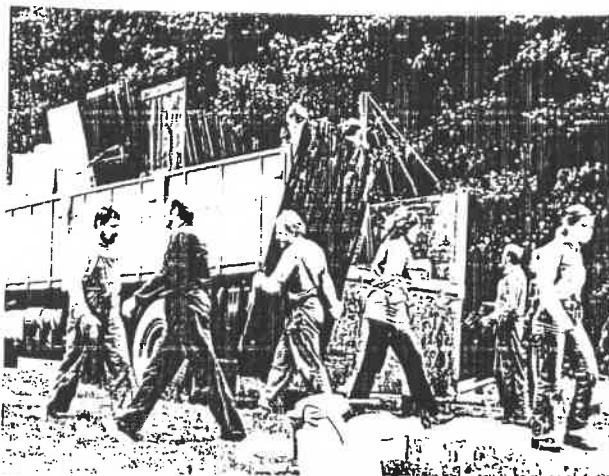
Výprava byla provázena pořádným lijavcem, takže už při vstupu do Jízdárny Pražského hradu - prvního cíle naší cesty - jsme byli značně mokří. Po prohlídce obrazů kluci rozhodli, že se půjde do vojenského muzea. Přestalo pršet, takže jsme poobědvali venku a vydali se do Šternberského paláce na výstavu evropského umění let minulých. Pak jsme se pustili ke Karlovu mostu a ze Staroměstské jsme jeli domů.

9.9. - schůzka

Delfíni uvařili čaj a při zahájení schůzky všem rozdali sušenky. Tato schůzka je úvodem do naší činnosti v příštím roce. Četli jsme táborové zápisy v kronice, zpívali, hráli malé hříčky "na hlavu" - a pak přišlo to hlavní - vyhlášení výsledků celoročního bodování. Je zvláštní, že na prvních devíti místech byla děvčata. Kromě třetího místa, to obsadil Marcel. Po rozdání diplomků si prvních 13 šlo vybrat ceny. Ještě chvíli jsme zpívali a - i přes naše úpěnlivé žadonění, aby to nedělala - Dáša ukončila schůzku.

16.9. - schůzka

Přišly nás navštívit dvě nové dívky, které patrně budou mít zájem pomáhat Dáše a Michalovi

ve vedení oddílu, až bude Rašek na vojně. Barbucha si přivedl nováčka - sestru Danu.

Další náplní schůzky byly drobné jazykové soutěže, Ivy hra a předsedávána, v níž zvítězil David s Opišákem. Rozloučili jsme se pokřikem Klokanků, kteří dnes byli nejúspěšnější.

18. - 20.9. Železné hory

V pátek večer jsme dorazili do Chrudimí do tělocvičny, odkud jsme se měli zúčastnit pochodu. 11 Stopařů šlo pěšky, 9 na kole. Vyrázili jsme v sobotu ráno (v šest hodin jsme byli vyhnáni ze spacáků). Pěšáci se zapojili do mírně jiného pochodu, než který měli jít, ale nakonec vše dobře dopadlo. Cyklisté jeli 65 km, cestou viděli mnoho zajímavostí, mimo jiné zříceninu Lichnice a zámek Žleby. Spali jsme v kempu na Kónopáči. V neděli se obě skupiny (nikoliv společně) podívaly do Slatinan, proběhly Chrudim, daly si oběd a v cukrárně zmrzlinu. Po návazání kol se "ponorka" rozjela zpět ku Praze. Cestou nás neminuly průvodcovské zkoušky. Výlet se nám libil a chtěli bychom mít ještě někdy cyklistickou výpravu.

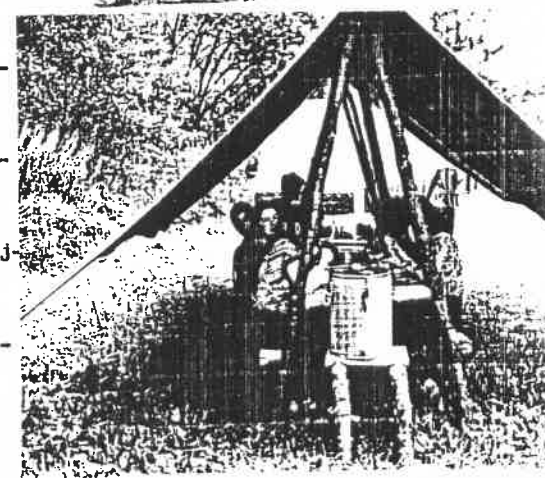
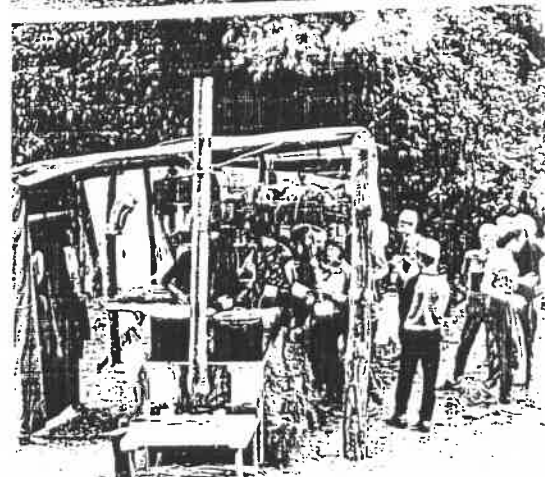
21.9. - schůzka

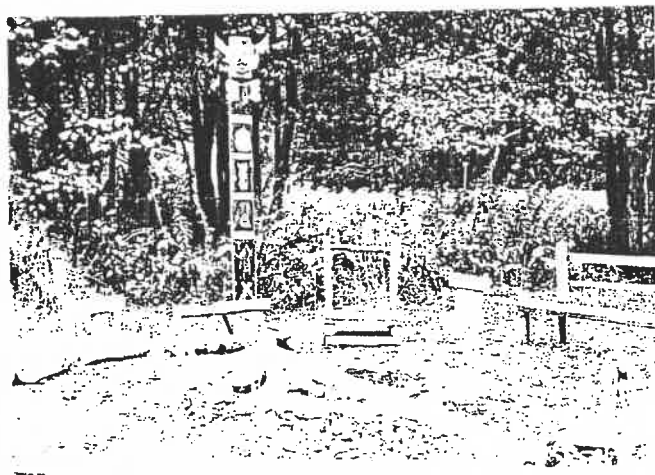
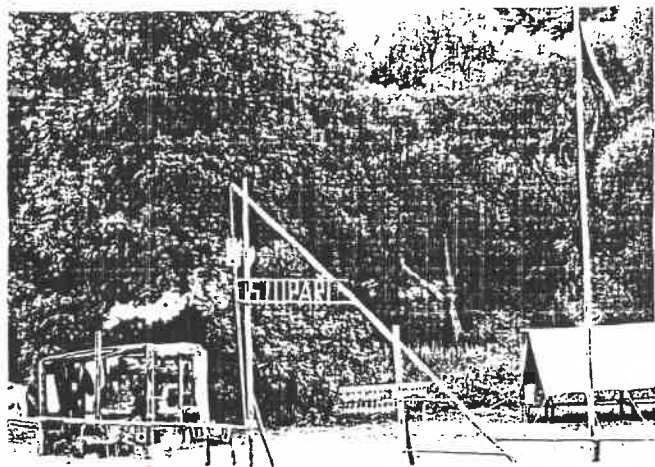
Dnešní schůzka byla celá věnovaná návštěvě místnosti s počítači v budově Armabetonu, závod 13. Měli jsme možnost si zahrát kteroukoliv z her, shlédnout film o počítačích, a tak dvě hodiny utekly jako voda. Cstou na metro nás zastihl pořádný liják. Samozřejmě, že někteří Stopaři - hrdinové museli dokazovat, jak jim nevadí, když projdou všemi loužemi. To, že počákají všechny okolo, jim zřejmě nevadilo. Že jo, brka!

30.9. - schůzka

Schůzka s promítáním diků z tábora, vzpomínáním a klábosením, což do činnosti oddílu také tu a tam patří.

Petra

CO BUDE

- pravidelné schůzky
- 3. - 4.10. Chaloupky
- 24. - 25. 10. výprava

ABYCHOM SE NEZPRONEVĚŘILI DOBRÝM

zvykům, octne se i v tomto čísle bodování, a to bodování za minulý rok. Je vypočteno pomocí průměrů, aby měli šanci i ti, kteří do oddílu přišli později, tedy už během roku. Výsledky jsou zajímavé.

Všimněme si například, že vedou děvčata, a to dost přesvědčivě. Nebýt Marcela, který už opustil řady stálých členů, získaly by dívky prvních osm míst! No a když si uvědomíme, že dříve bylo bodováno všehovšudy devět, tak je tu opravdu něco divného. Kluci, to je vám to opravdu fuk? To vám nevdává, že vás děvčata kličáčko přetrumfnou? Ani se mi nechce připustit, že by snad děvčata byla opravdu lepší! Nebo ano? Zeby vážně většina děvčat byla lepší než ti nejlepší z vás?

BODOVÁNÍ ZA ROK 1986/87

1. Petra	93,31
2. Beruška	85,0
3. Marcel	77,36
4. Linda	76,31
5. Iva	76,30
6. Píča	76,14
7. Bystrouška	75,15
8. Tropiko	72,57
9. Ještěrka	64,92
10. Mírně	62,29
11. David	61,57
12. Saranče	60,36
13. Mates	58,23
14. Ježour	56,92
15. Žiža	56,20
16. Opičák	54,73
17. Kamil	54,36
18. Petr	52,15
19. Šiml	52,08
20. Jeptiška	50,50
21. Šmudla	49,44
22. Lenyčka	44,26
23. Čochtan	41,43
24. Šerlok	38,69
25. Špunt	37,88
26. Barbuča	36,17
27. Veverčák	29,38

Někdo si třeba říká: K čemu to je, honit se pořád za body! "Ale copak není přirozená snaha každého z nás v něčem vyniknout, být v něčem lepší než ostatní? Copak to nestojí za to něco umět, něco dokázat, předstihnout ostatní?"

Dobře se umístit v čestném boji je krásné a stojí to za námahu. -ram-

Ahoj,
velečtení
STOPAŘI!

Dlouho jsem žil v napětí, ale od minulého úterka, tj. od 22. září, už vím, jak se věci mají. Počínáje prvním dnem příštího měsíce odcházím do krajů neznámých, kde strávím celý dlouhý rok. Bude možné mi napsat, možná mě i navštívit, naopak já zase budu psát, ale s návštěvami to bude slabší. Místa jsou to "vzdálená" a není snadné se odtamtud častěji dostat.

Co z toho plyne? Například to, že STOPA bude mít o jednoho redaktora méně. Tentokrát jsme zkusili "pokusný" menší formát, který se tolik nemačká a nemučlá, a byla by škoda, kdyby STOPA vycházela jen dvakrát či třikrát do roka, nebo kdyby měla tři, čtyři stránky a dost. Já sice můžu občas poslat nějaký ten článkuček či krátké povídky, ale moc toho nebude a hlavně nemohu psát na stroji a dělat tu nesmírně důležitou konečnou úpravu. Takže to znamená: chcete-li mít časopis, budete pro něj muset něco také udělat. A to více než dosud. Já nemohu více než popřát vám hodně úspěchů.

Radek

jméno →

"STOPA" - časopis vydávaný výhradně pro vnitřní potřebu oddílu STOPAŘI

NEPRODEJNÉ!

Časopis lze získat výhradně aktivní účastí na činnosti oddílu STOPAŘI

NAŠE TÁBOROVÁ PÍSEŇ

BLÍZKO LITTLE BIG HORNU II.

Tam blízko Little Big Hornu je píseň strašlivá,
je to jedna z pěti písní, co Saranče zná,
zpívá si jí každodenně hlasem příšerným,
že ho jednou zastřelím, to dnes už dobře vím.

RF: Říkal nám to Radek, já měl jsem v noci sen,
když Saranče nepřestane, bude zastřelen,
kmen Stopařů je statečný, to Saranče už zná,
tak pročpak neposlouchá ta slova varovná?

Saranče si zpívá dále hlasem strašlivým,
létají lžice ze stanů a vločky od holín,
marně na něj Radek křičí - Tak už pokoj dej!
Jedinou možnost ještě máš, život si zachovej!

RF: Říkal nám...

Saranče všal nepřestalo, proto smělu má,
už mu zvoní umíráček z věže tábora,
však nežli bíděně zahynul, tak naposledy řek:
Života já nelituju, Custer taky zdech.

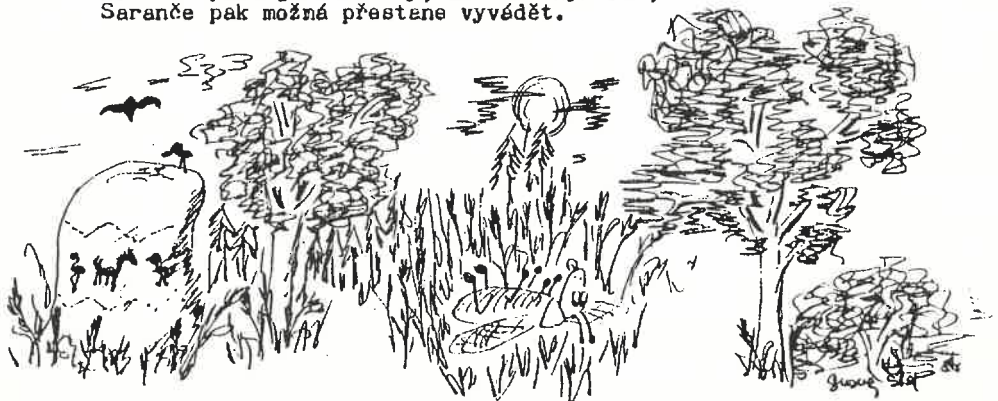
RF: Říkal nám...

Saranče je dávno mrtvé, leží pod drnem,
ale vítr stále žene jeho píseň sem,
ozývá se po táboře teskně za noci,
proti písni téhleté už není pomoci.

RF: Říkal nám to Radek, já měl jsem v noci sen,
jak se ženu s puškou v ruce za Sarančetem
a Saranče klíčkuje a skoro utíká,
ale pak to dostane a strašně nařiká.

Nežli puška vychladla, tak jsem se probudil,
ten sen byl tak hrozný, že jsem spacák propotil,
vykouknul jsem ze stanu a právě svítalo
a na kamnech v kuchyni Saranče zpívalo.

RF: Povídám si: Hochu, to už je osud náš,
těžko s tímhle Sarančetem něco uděláš,
kmen Stopařů je statečný, musí to vydržet,
Saranče pak možná přestane vyvádět.

AHOJ STOPAŘI !!

A máme tu zase nový měsíc. Indiánský měsíc listopad nazývají bláznivým měsícem. Asi věděl proč. Listopad patří k podzimu a k němu zase vítr a déšť. Venku mžít a pod nohama čvachtá bláto. Snad právě proto většina lidí nemá tento měsíc moc ráda. Jen trochu zafouká z holých polí a spadne pár kapek deště a všichni pospíchají domů a nadávají na psí počasí. Po nebi letí stále častěji černé mraky a naše stezky padá lehce listí - poslední zbytky krásného léta. Ale v přírodě je pěkně i za té největší nepohody. To jste asi všichni zjistili. A když se dokonce objeví slunce, které sice už moc nepálí, je krajina hned jako vyměněná.

S podzimem přichází k vám i nová celoroční hra. Bude to hra nejen napínavá, plná zajímavých her a soutěží. Jen letos chceme hru trochu proti loňsku pozměnit. Budete soutěžit ve hře jako jednotlivci, kteří budou přinášet své těžce ukořistěné bodíky pro svou družinu. Ale nebudeme si jen hrát, ale budeme i něčemu zajímavému učit. Většinou ke hře je třeba více lidí, kteří si chtějí hrát a dovádět a brát některé věci i vážně. To říkám proto, že bych si přál, aby se skutečně všichni Stopaři do naší hry zapojili. Nemí přece stopařské, když se někdo snaží pro svou družinu udělat první poslední a jiný se zase jen třeba "veze". Družina by měla držet pohromadě, pomáhat si vzájemně nejen ve hře ale i v normálním životě. Dost už toho kázání. Vydejme se společně tedy po stopách naší velké hry.....Ajak se bude jmenovat? To už se brzy dozvíte. Až se vám podaří získat všechny ústřížky zprávy a celou ji předložit. To pak se už vše rozjede plnou parou. Tak hodně štěstí v nové hře STOPAŘI !

BODOVÁNÍ - ZÁŘÍ 1987

1. Linda	84 b.
2. Petra	82 b.
3. Saranče	74 b.
4. Beruška	67 b.
5. Píďa	63 b.
6. Šiml	60 b.
7. Iva	58 b.
8.-9. Špunt	56 b.
8.-9. Žiža	56 b.
10. Petr	48 b.
11. David	47 b.
12. Mrnousek	43 b.
13. Šmudla	42 b.
14. Veverčák	41 b.
15.-16. Barbucha	38 b.
15.-16. Opičák	38 b.
17. Tropiko	36 b.
18. Ježour	33 b.
19. Mates	29 b.
20.-21. Lenka	26 b.
20.-21. Bystrouš	26 b.
22. Čochtan	23 b.
23. Ještěrka	22 b.
24. Šerlok	20 b.
25. Kamil	13 b.
Nebodování:	
Dana	
Gembi	
Jeptiška	
Marcel	

CO BYLO

- + pravidelné schůzky
- + 3. - 4.10. "Chaloupky"
- + 24.10. - Průhonice
- + 25.10. - celodenní hra - Praha

.....
3. - 4.10. - "Chaloupky"

- to byl původní název výpravy, který se změnil po příjezdu. Byly obsazeny. Vedoucí zprávu přijali klidně, staly se už horší věci. Taková maličkost, jakou je to, že nemáme kde spát, je z rovnováhy nevyvedla. Vláda nás vysedil nedaleko bývalého mlýna Melmatěj a odjel shánět ubytování. Podnikli jsme hezký výlet ke starému hamru, prohlédli si jeho zařízení, v Dobřívě se naobědvali, cestou na chatu Dáša a Vládi si zahráli na "indiánské kurýry". Spali jsme v hotelu v Radnicích. V neděli jsme navštívili zámeček Kozel, který se nám opravdu líbil. Došli jsme do Stáhlav na oběd, zahráli si v lese hru a po silnici jsme došli k chatě, odkud nás "ponorka" zavezla do Prahy.

7.10. - schůzka

Náplní schůzky byla "kimovka", drobné hry a průvodcovské zkoušky z výpravy. Mělo se zpívat, ale Michal odmítl hrát na kytaru k tak falešnému zpěvu. Po několika marných pokusech zpívat bez kytary jsme toho zanechali. Vyhlásili se výsledky bodování - jako první se umístila Linda, v bodování družin Delfíni.

14.10. - schůzka

Na této schůzce jsme měli předvést zazpívání písně CHAJDA. Podání bylo různé, Rackové ji dokonce recitovali; to se jim však nevyplatilo - vedoucí s tím nebyli spokojeni. Dáša s námi zkoušela "setonovku". Pak jsme hráli několik drobných her a procvičovali turistické značky.

21.10. - schůzka

Dnes nám Dáša nadiktovala informace k výpravám, zkoušeli jsme morseovku, která dopadla hrozně, hráli známou Lindinu hru s kuličky. Michal nám přečetl z novin zajímavý článek "To se přece nedělá". Družiny dostaly papíry s úkoly, které měly splnit. Jako 1. se umístili Delfíni, takže na konci schůzky zazněl jejich pokřik.

24.10. - Průhonice

Na srazu jsme spatřili, že se navrátil z Děčína náš "ztracený syn" Marcel. Po deváté jsme se vydali k Hostivařské přehradě a odtud šlapali povodím Botiče k Průhonicím. Cestou jsme se zahráli hru, naobědvali se a pak uháněli do Průhonic. Od průvodce jsme se dozvěděli o tomto parku mnoho zajímavostí, zopakovali jsme si své nevalné vědomosti z botaniky a odpověďmi na různé otázky jsme mohli získat body. Zde se opravdu vyznamenala Bystrouška - dosáhla 12 bodů a tím i první místo. Po návratu Dáša vypočítala, že 1. jsou Delfíni 31 bodů, 2. Medvědi - 16 bodů, 3. Bobři - 12 bodů, 4. Rackové - 4 body.

25.10. - Praha

Dnes se s námi vydala pouze Zuzana s Bublinou. Z metra jsme vystoupili na Hradčanské a před Hradem dala Zuzana dvojicím, které jsme utvořili, o papír s 16 otázkami, týkající se převážně Pražského hradu. S obavou, že už nás nikdy neuvídí, nás vypustila. Každá dvojice řešila otázky jinak. Někdo běžel prověřit znalosti žen v informacích, někdo vyzpovídal kolemjdoucí /bohužel převážně Němce/, někdo otravoval malíře a zbytek bloudil po Hradu a snažil se dané objekty nalézt. V půl jedné se všichni sešli před Mosteckými věžemi /jen dva experti tam dorazili až v jednu/. Otázky se vybraly a šli jsme si prohlédnout Hrad společně. Po třetí hodině jsme se úplně promočení rozhodli, že pojedeme domů.

Petra

CO BUDE

- + pravidelné schůzky
- + 7.11. - jednodenní výprava
- + 8.11. - jednodenní výprava
- + 21.11. - jednodenní výprava
- + 22.11. - jednodenní výprava

.....
VŠIMLI JSTE SI ŠIMLA ? ZAČÍNÁ 2 NĚJ
BÝT VZORNÝ STOPAŘ.

VÍTE ŽE ...

... někteří z vás dosáhli v "kimovce" docela slušných výsledků? Beruška s Bystrouškou si ze 23 předmětů zapamatovaly 19.

... Radek tráví počáteční dny rojny 11,5 km od našeho lesního díkora? A nijhorší na tom je, že se tam nesmí jít podívat.

... Bílé pere za září získali Petr a Petra.

... NAŠ RADEK UŽ JE SVOBODNÍKEM?! ASI SE RODÍ NOVÝ NAPOLEON!

... zavedeme znovu pamětní lístečky. Když si prohlížím deníky některých "expertů", kteří nemají od jara v něm ani čárku, tak necht jim alespoň pamětní lísteček připomen, že někde byli. Rozměr lístku bude 7,3 cm x 10,5 cm, na čtveřku se jich takto vejde přesně 8.

Chceš mi pravidelně dostávat a mít jím sám pro sebe? Tak do mě piš.
Troje Stopa

... už je tu listopad a tím pádem vánoční besídka coby dup? A ta musí být tím nejhezčím podnikem. Pro to bychom se na ni už měli začít připravovat nyní. Ať už se jedná o veselé i vážné výstupy vánočního programu, který si každá družina připraví, nebo o výrobu dárků pro své přátele a domnívám se, že u Stopařů je kamarád každý každému, a proto bychom měli mít vlastně minidáreček pro každého. A to hlavní - přemýšlíme už o "tajné družinové činnosti", o které je psáno na jiné stránce Stopy. Tak nezapomente - vánoce jsou za chvíličku.

... Radka by určitě potěšilo, kdyby dostal alespoň jednou měsíčně od každé družiny dopis. Proto vložte v každé družině jednoho člana - korespondenta, který by měl tuto záležitost na starosti.

... JEN TEN, KDO DA' DO STOPY PŘÍSPĚVEK, JI TAKÉ DOSTANE.

... se chystáme o jarních předvedních s oddílem opět na hory? Buď do Horního Marova v Jeseníkách nebo do Starého Města pod Sněžníkem. Ať jsou rádaření v kramrech a noční pochody pro ukli! Jde pro odvážné a směle!!

... v listopadu mají narozeniny:

- 3.11. - Marcel
- 21.11. - Ještěrka
- 23.11. - Špunt
- 3.12. - Tropi

BLAHO-
přejeme

AHOJ!

Resmistka Dása

CO MYSLÍŠ, MICHALE, NEBUDE PĚD STOPA VYCHÁZET JEN VE DVOU VYŠTICH ?

... jsem potkal ve středu 30.9.1987 v 7.00 h kolegu Ježka východního? Ježek že mám modré číslo na domě 13 ?

Ježek

13

BoDeMeRaKvák

Zajímavosti z Vlasty pro nás opsala Píďalka:

Kanadští paleontologové našli na březích řeky Milk v provincii Alberta více než sto dinosaurích vajec se zkamenělými plody. V několika vejcích s porušenou skořápkou našli vědci zárodky ve velikosti tužky s utvářejícím se kosterním systémem.

Turisté se stále chtějí vracet do Říma. Potvrzuje to poslední odhad "úrody" v neznámější fontáně ve městě. Jen od července loňského roku naházeli do fontány di Trévi kolem 6 tun italských i cizích mincí. Fontána má údajně čarovnou moc. Každému, kdo se "vykoupe", umožní návrat do věčného města.

Ročně ubývá na Zemi zhruba 10 až 15 miliónů hektarů lesa, takže jejich nynější rozloha se pohybuje okolo 4 miliard hektarů. V současnosti připadá na jednoho obyvatele planety asi 0,8 ha lesa a tato plocha bude dále klesat.

Tradiční obraz typického Angličana v buřince popíjejícího čaj či whisky se pomalu vytrácí. Statistiky dokazují, že buřinky z britských ostrovů prakticky vymizely a Angličané dnes dávají stále více přednost kávě před čajem a Whisky postupně ustupuje vodce.

Při soutěži znalosti cizích jazyků, která se konala v belgickém hlavním městě Bruselu, prokázal 26letý Belgičan Johann Vandewalle, povoláním stavební inženýr, že ovládá 22 jazyků - mezi jinými japonštinu, ruštinu, perštinu a svahilštinu.

Superhvězdě současné světové kopané, Argentinci Diego Maradonovi a jeho ženě Claudii se před nedávnem narodila dcera Dalma vážící 4 kg a 329 gramů. Radost šťastného otce nezkalily ani rozpaky jeho příznivců, kteří žili v naději, že se Maradonovi narodí syn, který by mohl zdědit po slavném otci jeho mimořádný fotbalový talent.

Návod na výrobu brousítka od Gembiho:

Vezmeme si dřívko dlouhé 9 cm, obrousíme a zakulatíme, kraje musí být hladké, pak nalepíme proužek brusného papíru a vypadá to takto:

Školní perličky od Šimla:

Kyselina sírová se vyrábí z kyselého sýra a je prudce žravá.

Zemská osa je myšlená přímka, která není, protože je.

Azimut je přístroj, kterým určujeme sever.

Na výletě jsme šli na jih, a když jsme došli, zjistili jsme, že jsme úplně někde jinde.

Na zeměkouli rozeznáváme severní pól, jižní pól, rovník, koloběžky a polednice.

VEVERČÁKOVINA: Víte, jak se objevilo moře na Zemi? Pozorovali jste někdy Měsíc? Jest-li ano, tak jste určitě viděli "moře". Měsíc se otočí - na Zem spadne 1 litr vody. Měsíc se otočí po druhé a na Zem spadne opět litr vody. A Měsíc se otáčí a otáčí a otáčí. A Zemí je moře. (Poznámka redakce: Veverko jak je to s tím "Měsíčním otáčením" doopravdy?)

BoDeMeRaKvák

... a teď něco ke známkování

Už když jsme se známkováním začínali, říkalo se, že budeme známkovat program. Nikdo však neřekl, že když např. zlobíme a dostaneme "mínusáky", máme dát trojku.

Tento článek píše, protože když se mi dostal v "Chaloupkách" do rukou papír se známkováním, udivilo mne, že je jen jedna jednička. Jak jsem se později dozvěděla od některých členů, dali trojku třeba proto, že se těšili do Chaloupek a místo toho se jelo do Rokycan. Někdě byl zas naštvaný, že odchází jistý člen z oddílu. Já si myslím, že na to, v jaké jsme byli situaci, se vedoucí zachovali přímo výborně. Nemyslíte? *Linda*

OPÁL - měsíční kámen pro říjen, symbolizuje naději. Opály jsou formou vodnatého oxidu křemičitého. Nejcennější exempláře jsou takzvané černé opály z Austrálie se záblesky několika měňavých barev.

Beruška

Vtípek od Dany: Máma se mě zeptala, na co bych chtěla chodit.

Já jsem řekla, že na zmrzlinu.

INZERCE - INZERCE

Kdo má a nesbírá pohledy Prahy, prosím, aby mi, pokud může, nějaké dodal. *Mates*

Sbírám obrázky od sýrů. - Ještěrka

Sbírám plechovky, zapalovače a odznaky. Rád vyměním za knihy a různé věci. *Špunt*

Kdo má obrázky od žvýkaček, tak ať mi dá nebo vymění. *Šerlok*

Kdo by měl zájem - opravím, vyrobím, vyměním elektromotorky do 24 V. Adresa: Opičák, práce všeho druhu.

Kdo mi půjčí nějakou strašidelnou detektivní nebo kriminální knížku? *L 13*
Zn.: Brzy vrátím

Kdo vymění celtu za spánek na zdravém vzduchu. Zn.: *Veverčák*

Sbírám střepy od rozbitých hrnků, talířů, sklenic atd. Zn.: čisté
P.S. Zašlete na adresu
Linda Šabatová, 4. židle,
klubovna TOM Stopaři, Na
strži, 146 20 Praha 4

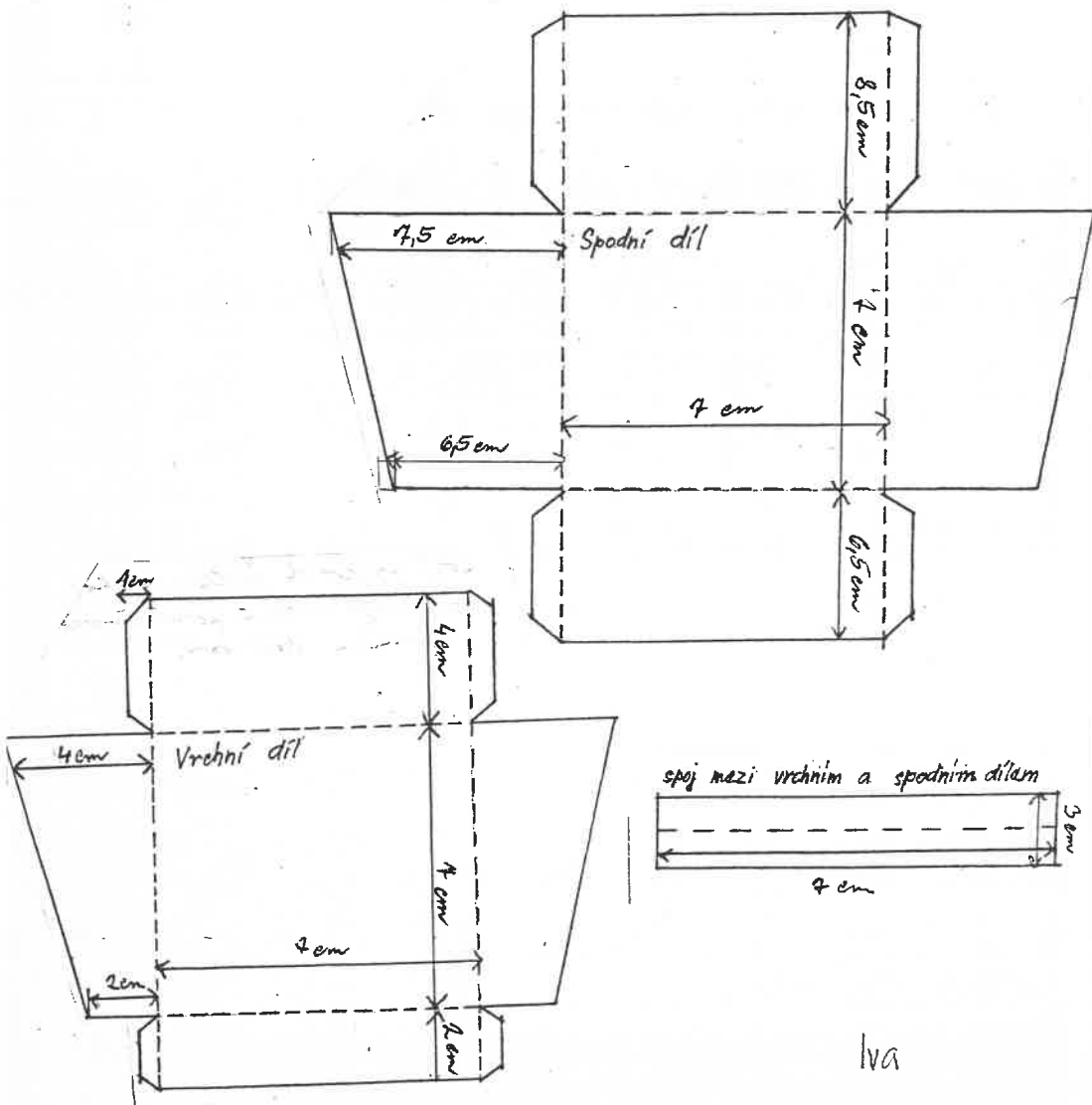
KDO MI VYMĚNÍ ZNÁMKU MODRÉHO MAURITIA ZA REZAVÝ KAHAN
ZN.: Šmudlosvit

BoDeMeRaKvák

JAK USKLADNIT ATLASY ABC ?

Na tuto otázku jsem nedávno řešila odpověď. Dostala jsem nápad udělat krabičku, do které se jednotlivé kartičky narovnají. Krabičku si každý může vyrobit podle svého. Rozměry této krabičky se dají různě pozměňovat a krabičku můžete využít i k uskladnění drobnosti:

HRA

- pro dlouhé zimní večery i dlouhé letní dny
- pro chlapce i děvčata v počtu kolem deseti hráčů
- pro jízdu vlakem, neděli na chatě i jindy

K O L I K S I R E K J E V K O L E ?

Mnozí tuto hru asi znají, neboť jsme ji už několikrát hráli. Ale přece jen od té doby uplynulo dost času, takže neuškodí si ji zopakovat. A to nemusí být nutně jen v oddíle. Naopak. Tuto hru můžete hrát takřka kdekoli a kdykoli. Potřebujete k tomu pouze krabičku zápalek.

Každý hráč dostane před začátkem hry tři zápalky (mohou to být i kulíčky, kamínky, knoflíky - podle toho, co zrovna máte po ruce); zbylé zápalky zůstanou v krabičce. Počet hráčů by neměl přesáhnout patnáct. Máme-li tedy hráčů např. třináct, bude mezi hráči rozdáno třicet devět zápalek. Nyní každý vloží do své dlaně libovolný počet zápalek (tři, dvě, jednu nebo žádnou) a dlaně uzavře v pěst. Přitom se snaží, aby nikdo neviděl, kolik zápalek v pěsti má. Zbylé zápalky zůstaly v levé ruce. Pravou ruku dá každý hráč před sebe, levou má za zády. To je proto, aby v průběhu hry už nikdo nemohl měnit zápalky v ruku.

Když má každý pravou ruku před sebou (má tedy vybráno), postupně každý hráč hádá, kolik je dohromady zápalek v kole, tedy v pravých pěstech všech hráčů. Komu se podaří počet zápalek v kole uhodnout, odloží jednu ze svých zápalek do krabičky. Účelem je zbavit se co nejdříve svých zápalek, tedy hádat co nejlépe. Vítězem je hráč, který se zbavil zápalek nejdříve, nebo ten, kdo má nejméně zápalek po určeném počtu kol.

Že začátku se zdá, že vůbec není možné se strefit do počtu zápalek, vždyť jich je mezi hráči téměř čtyřicet (při třinácti hráčích) a každý hráč může dát do kola tři a nebo taky žádnou zápalku. Ale dá se to tak trochu odhadnout. Za prvé víme, kolik zápalek je celkem, dále víme, kolik jich máme v kole sami. A dále musíme sledovat, kolik hádají hráči před námi, protože každý hádá podle toho, kolik zápalek dal do kola sám. Obvykle je počet sirek v kole o něco větší než polovina všech, které jsou mezi hráči.

Je to hra zajímavá a napínavá, mohou ji hrát se stejným zálibením děti i dospělí. Tak příjemnou zábavu!

- ram -

JAK NA TO?

aneb Až se zima zeptá, co že jsme to dělali v létě

K zimě patří sníh a ke sněhu lyže. Lyže používáme především běžecké a sjezdové. Náš oddíl spíše běžkuje, takže se budeme věnovat běžkám.

Běžky můžeme sehnat různé, dřevěné i laminátové. Dřevěné jsou sice levnější, ale zato daleko méně vydrží. Ještěrka, Saranče i Mařes to mohou potvrdit. A vracet se z túry plüku cesty se zlomenou lyží, to není nic příjemného. K běžkám patří běžecké hůlky, které jsou o kus delší než sjezdové. Mohou být kovové nebo bambusové. Těžko posoudit, které jsou lepší, zkušenosti lidí jsou velmi různorodé.

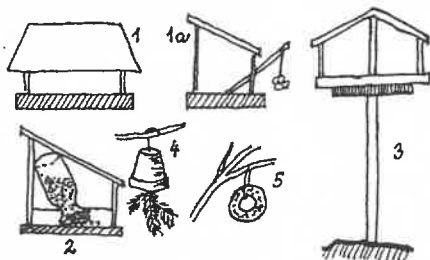
Samostatnou kapitolou jsou běžecké boty. Nesmějí být příliš těsné, protože pak člověku mrznou nohy. Pozor tedy na malé boty! Jsou-li kožené, je třeba je také občas nakrémovat. Zkušené běžkaři si ještě pořizují šustákové návleky, které brání tomu, aby nám do bot napadal sníh. Jde jen o kus šustákoviny a dvě gumičky, to celé krát dvě, neboť máme dvě nohy. Vázání se dnes už dá porídít vcelku běžně, jen pozor na jednu věc: vázání i boty se dnes vyrábějí ve dvou šířkách, které jsou označeny čísly 50 nebo 75.

Známy problém: vosky. V létě a na podzim jsou, v zimě ne vždy. Kupujme je tedy raději dříve. Stačí základní sada čtyř vosků SKIVO - červený, modrý, zelený, fialový (kus 2,50); hlavně modrý a zelený.

- ram -

STOPAŘSKÉ MINIMUM

STAVBA KRMÍTEK

Zanedlouho se zima zeptá, ceze jsme pro své opeřené přátele udělali, proto vám zde předkládáme několik nápadů.

Rozměry zobrazených krmítek je třeba přizpůsobit místu, kde budou postavena

a současně materiálovým možnostem. Okenní krmítka budou menší, základna bude mít rozměry například: 15x30 cm, venkovní krmítka budou zase větší, např. 50x100 cm.

Jakmile krmítka vyrobíme, umístíme je na vybraná místa a od prvních mrazů sypeme v menších dávkách potravu, aby se ptáci naučili na krmítka chodit. Nejvydatnější přikrmujeme za silných mrazů, chumelenic a plískanic, kdy ptáci shánějí potravu nejobtížněji. Musíme počítat, že se zásobami bychom měli vydržet do února nebo března.

Nejlepší je krmení směsí semen a bobulí, kterou jsme si sami připravili, nebo můžeme také přidávat koupennou směs z takzvaného ptačího zobu. Prodávají je ve všech drogeriích a obchodech se semeny. Abychom si uchovali dostatečné zásoby, můžeme také přidávat směs z nastrohaných vařených brambor, z ovesných vloček nebo také otrub. Při sypání však musí být směs vždycky dostatečně proschlá. Na závěr ještě jednu radu. Krmítka je nutno stavět pevně, aby nám mohla sloužit i v dalších zimách.

Obr. 1 - 1a - malé okenní krmítko se zavěšeným kouskem loje pro sýkory. /Pohled zepředu a z boku./
Obr. 2 - samočinně fungující okenní krmítko. Obrácená láhev se širším hrdlem se naplní směsí krmiva a dobře se připevní.

Obr. 3 - velké sloupové krmítko do zahrad, dvorků, parků a lesa.

Obr. 4 - krmítko pro sýkory a brhlíky, vyrobené ze starého květináče. Otvorem na dně se protáhne větévka, která je směrem dovnitř silnější, takže při obrácení květináče hůlce sedí. Větévka by neměla jeho okraj přesahovat víc jak o 7 cm. Takto připravený květináč naplníme směsí z 1 dílu rozpuštěného loje a 2 díly olejnatých semen, nejlépe makových, slunečnicových a lněných a necháme vše v chladu ztuhnout. Toto speciální krmítko pověsíme pomocí drátku na větev stromu. Pokud možno do stínu, aby hlavně na jaře slunce směs nerozehřálo.

Obr. 5 - rozvěšování kousků loje na koncové větvičky stromů, a to hlavně kvůli nedosažitelnosti pro kočky.

Kdo to má,
odpoví:

1. Který z našich ptáků má nejmenší vejce?

2. Který pták má vejce největší /u nás/?

3. Které naše sovy mají na hlavě ouška?

4. Kteří z našich ptáků mají na hlavě ozdobnou chocholku?

5. Kolik druhů jedovatých hadů u nás žije?

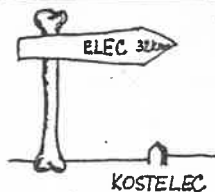
6. Umí brouci žijící pod vodou létat?

7. Co jsou "vodní vši"?

8. Kdy kvete vřes? Na jaře nebo na podzim?

????????????????

Správné odpovědi budou bodovány. Vyluštění v příštím čísle.

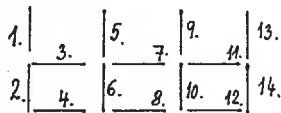
Stopařské kvízy a hádanky laby

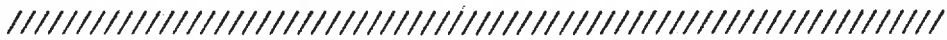
1. Kolik vajíček naklade moucha za 2 dny ?
2. Kde je původní domov lva pustinného ?
3. Kolik kg váží labuť ?
4. Jaké rozpětí křídel má albatros ?
5. Jakého stáří se průměrně dožívají medvědi ?

P O Z O R ! ! !

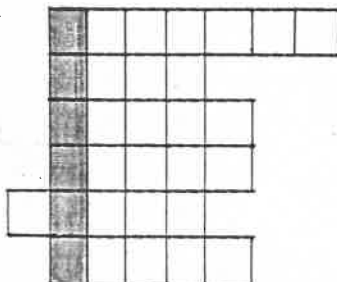
Na všechny hádanky a kvízy je možno napsat odpověď a předat vedoucím, bude vše bodováno.!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Přemístěním tří zápalek utvořte tři různě velké obdélníky.

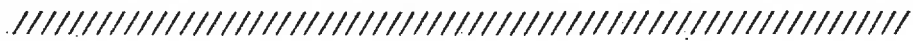

3. Vyluštěním křížovky Vám vyjde místo, které jsme nedávno navštívili.

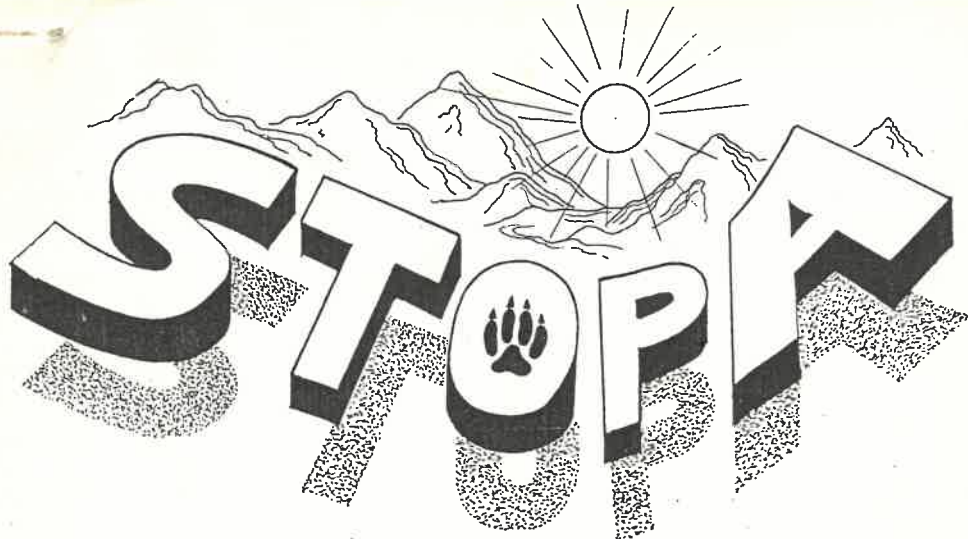
jedna družina našeho oddílu
hlavní město Norska
nejlehčí dřevo na světě
země, v níž leží hora Olymp
keř, na kterém rostou oříšky
vodní živočich

Petra

Kdo uhodne, odkud je tato fotografie ???

A h o j , STOPAŘI !

Proč Indiáni nazývali prosinec měsícem dlouhých nocí, není těžké uhodnout. Všichni víme, že 21. prosince je nejdelší noc a začíná zima. Tedy zima podle kalendáře nebo také zima astronomická. Proč zrovna astronomická? To je proto, že se v noci na obloze objevují souhvězdí, která patří k zimě tak, jako letní souhvězdí k létu. Mezi souhvězdí zimní oblohy patří i jedno z nejkrásnějších vůbec - Orion. Stopaři, máte šanci získat bodík do I. stupně!

Samotná skutečnost, že je prosinec a měla by tedy začít zima, ještě neznamená, že bude zima opravdová, zima se sněhem a teplotami pod nulou. Počasí se nám v poslední době spíše vysmívá a nedopřává nám vánoce bílé, ale spíše blátivé. Nám to naštěstí zase tak moc nevádí, protože vánoce jsou vánoce i bez sněhu, a to je důležité. Vánoce, to jsou dny volna před sebou, pohoda, dobrá večeříčka, zářící stromeček, dárky A ovšem také vánoční schůzka oddílu. Jestlipak už jste se nad tím zamysleli, vážení Stopařové? Už jste vymysleli, jaképak že to dáte dárečky svým kamarádům v oddíle? Nebo jste zůstali jen u toho, že jste si přečetli článek v minulém Stopě? Snad už všichni víme, že tu nejde o nějaké veliké a drahé dary! Právě naopak. Na to, abychom druhým udělali radost, stačí i úplně malinkatý dárek, leckdy je nejlepší nějaká drobná "blbůstka". Vzpomeňte si každý sám za sebe, jak potěší dárek od kamaráda!

Myslím, že se loňská vánoční schůzka líbila, že všem připadala jen příliš krátká. Přejí Vám z celého srdce, aby tomu tak bylo i letos. Jen nezapomeňte: jakou si tuto schůzku uděláte, taková bude. Tak ať se vydaří !!!

BODOVÁNÍ - ŘÍJEN 1988

1. Petra	133,5
2. Linda	118,5
3. Píďa	108,5
4. Iva	95
5. Ježour	92,5
6. Tropiko	89
7. Šaranče	88
8. Šmudla	87
9. Bystrouška	83
10. Beruška	78
11. Špunt	76
12. Ještěrka	68,5
13. Opičák	64
14. Barbucha	62,5
15. Lenyčka	59
16. Šiml	55,5
17. Petr	53
18. Dana	52
19. Mates	48
20. Čochtan	39
21.-22. Gembí	35
21.-22. Šerlok	35
23. Lucka	29
24. Veverčák	26

Nebodováni:
David
Žíza

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

CO BYLO

- + pravidelné schůzky
- + 7.11. "Drakyáda"
- + 8.11. brigáda na Zbraslavi
- + 21.11. výprava po Praze
- + 22.11. Inkové

4.11. - schůzka

Náplní schůzky byla Beruščina hra na procvičování nováčkovské, Zuzanina soutěž (zástupce družiny měl svému soupeři co nejrychleji prasknout míček), hledání v jízdním řádu a zkoušení morseovky. Na závěr jsme si měli zazpívat - to se nám nepodařilo. Schůzku zakončil pokřik Racků s Delfíny - oba dohromady (nápad Michala).

7.11. - "Drakyáda"

Dnes jsme měli prověřit draky, které jsme si vyrobili. Hodnocení nebylo příliš složité. Mnoho se jich nevzneslo: Až na Ježourova draka. Ten vydržel ve vzduchu od rána do oběda. Za letu jsme nanavazovali šnůry, takže po "přistání" provaz měřil 320 kroků. U Dáši doma jsme si dali čaj a pokračovali do Miličovského lesa, kde měla Linda s Bystrouškou připravenou hru Poklad Terešů. Spočívala v různých úkolech, jež družiny plnily. Zvítězili Bobři (lépe řečeno Petr), 2. Delfíny, 3. Rackové, 4. Medvědi.

8.11. brigáda

Z Kosmonautů nás "ponorka" odvezla na Zbraslav. Každé družině byl v zahradě přidělen úsek, který měla shrabat. Petr se opět osvědčil jako výborný topič - celou dobu páčil hromady mokrého klestí a dříví. Po obědě jsme si zahráli Ivy hru. Zvítězili Medvědi. Stihli jsme též zatelefonovat nemocnému Opíčákovi. Odpoledne jsme shrabali zbytek zahrady a jeli domů.

11.11. - schůzka

Po pokřiku a čtení kroniky každá družina předvedla své pěvecké umění v písničce, kterou si sama zvolila. Petr tajně umístil magnetofon na věšák, avšak zjistil, kdaž chtěl písničky pustit, že se nenahrály. Špunt si pro nás připravil hru, hledali jsme v jízdním řádu, Beruška nám přečetla vyhodnocení své hry a Dáša rozdala diplomky s bodováním. Schůzku zakončil řev Bobrů, Racků a Delfínů dohromady.

18.11. - schůzka

Tuto schůzku vedla Petra. Náplní bylo několik her na paměť, zručnost, znalosti z nováčkovské, morseovka, Ježourova pohybová hra, při níž se Petr málem zabil a učili jsme se písničku Poštorenská kapela. Pak nám málem rozbil klubovnu pokřik všech družin dohromady.

21.11. - Praha

Dnes jsme viděli výstavku fotografií a rukodělných prací oddílu Srdece a Cariboo. Mnohé věci se nám libily a okamžitě jsme začali uvažovat o zpestření naší činnosti. Pak byla připravena hra v uličkách Starého Města, kterou vyhráli Bobři. Po ukončení jsme se vydali do Šárky. Tam byla slavnostně zahájena naše nová celoroční hra. Domů jsme se vraceli poměrně pozdě.

22.11. - Praha

Ježour pro nás zajistil lístky na Poklad inků na Spořilově, takže jsme se tam společně vypravili. Tento film úzce souvisí s naší celoroční hrou. Pojednává o životě posledního inky. Po skončení filmu si některé Stopařky krásně pobřečely a pak nám nezbývalo, než se vrátit domů.

Petra

CO BUDE

- + pravidelné schůzky
- + jednodenní výprava do klubovny
- 5.11.
- + 13.11. - celodenní příprava na vánoce v klubovně
- + celodenní vánoční besídka v klubovně

VTÍPEK OD ŠPUNTA

- Dívá se nemocný chlapec z okna.
- Uvidí ho maminka a vykřikne:
- "Víš, co by se stalo, kdybys vy
- padl?!"
- " Vím, polámal bych růžičky."

STOPAŘSKÉ MINIMUM

Jméno ptáka	Srpen	Září	Říjen	Listopad
Sluka otavní				
Špaček obecný				
Tuhýk obecný	—	—		
Vlaštovka obecná		—	—	
Zvonohlík zahradní			—	—
Žluva obecná	—			

VÍTE, ŽE ...

... deseti bodů na
kvalitativní v Be-
rušicích kři dosáhla
jen Bystrouška a Pebrou? Koukejte a tím něco dělat!

se v prosinci s narozeninami roztrhl pytel?
 Opičák 3.12. Dana 23.12.
 Tropi 3.12. Mates 23.12.
 Bystrouška 25.12. Veverčák 30.12.
 Lenyčka 26.12. RADEK 31.12.

BLAHO-
PŘEJEME

Čochtan nováčkovskou neudělal a museli jsme se s ním rozloučit.

...Nad Prahou opět létají rarozí velcí, kteří v údolí Vltavy hnízdili naposledy v letech 1842-1843? Raroh velký je dravec, který by měl alespon pomoci řešit otázku holubů ve městě.

...byl v Japonsku zakázán lov velryb? Končí tak éra ne staršího průmyslu v Japonsku.

... rakouská firma Castrol Austria akc. spol. vyvinula nový druh oleje, který je životnímu prostředí neškodný a bez potíží se biologicky rozkládá? Bude se využívat především k mazání řetězových pil v rakouských lesích, kde takto nebude znečišťována lesní půda a spodní vody (podle časopisu Naší přírodou vybral Radek)

...nejpověstnější karlovarský pramen Vřídlo tryský až do výše 12 metrů a poskytuje denně kolem dvou miliónů litrů léčivé vody?

...Pythagorova věta byla známa už 1500 let před Pythagorovým narozením?

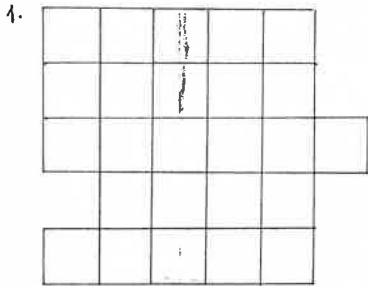
...ze všech suchozemských zvířat plave nejlépe lední medvěd?

...průměrný člověk mluví denně hodinu a za život tak promluví 2 - 3 roky?

vybral pro Vás Radek

...David udělal nováčka jdu. Vítáme Tě definitivně mezi námi. At se Ti i nadále daří!

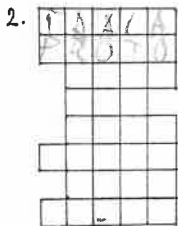
Stopařské kvízy a hádanky

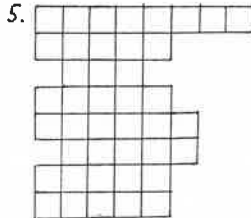
SEKAT KOSO
 DOBRÁ VŮLE POMOCI
 PLOŠNÁ POLNÍ MÍRA
 NAFTA
 NÁRODNOST

P O Z O R ! ! !
 Na všechny hádanky a kvízy je možno napsat odpověď a předat vedoucím, bude vše bodováno.
 !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

TAJENKA: PTÁK

POPĚVEK
 Z TOHO DŮVODU
 VESNICE
 ČÍSLICE
 LICHOKOPYTNÍK
 OKOLO
 PŘEKAZĚT
 HLUK

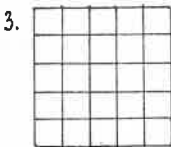

OBILNINA
 KOV
 SOUHLAS
 NAŠ JEDOVATÝ HAD
 PENĚŽNÍ TREST
 VZÁČNÝ KOV
 MLADĚ ZELENÉ OBLÍ
 BOCHNÍK

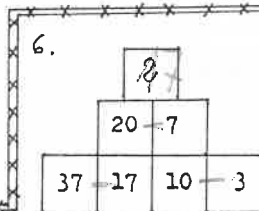
TAJENKA: MĚSTO V ČECHÁCH

TAJENKA: ROSTLINA

Bystrouška

ČÁST PÍSNĚ
 DAROVANÁ VĚC
 NEROVNÁ
 MALINKO
 ČINIT

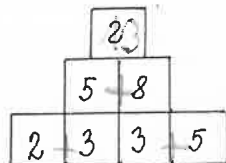

Linda

ODKUD JE TATO FOTOGRAFIE?

7.

Linda

Času je málo, ale voda ještě nestoupá aneb Zachráníme Křivoklátsko?
=====

Stavba přečerpávací vodní elektrárny (PVE) Křivoklát by měla být zahájena v roce 1992, dokončena v roce 2000. PVE je tvořena dvěma vodními nádržemi o různé výšce hladiny vody. Nádrže jsou spojeny potrubím a soustrojím motor - turbína - generátor. V době, kdy je velká spotřeba elektrické energie (tedy v pracovní době - v provozu jsou továrny, úřady, školy...), se vypouští přes turbínu horní nádrž a vyrobená elektrická energie se dodává do sítě. Naopak v době, kdy je elektrické energie dostatek (v noci a o víkendech), pracuje turbína jako čerpadlo a čerpá vodu zpět do horní nádrže.

Převážná část přečerpávací soustavy má být umístěna v samém středu CHKO Křivoklátsko (chráněná krajinná oblast), a to poměrně nedaleko našeho letošního tábořiště. Zátopou by byly zasaženy tři její nejcennější státní přírodní rezervace a další dvě, které leží mimo území CHKO.

Nejpozoruhodnější na celé oblasti je její zalesnění. Zatímco v ČSSR v podobné pahorkatině zabírají lesy v průměru 15% plochy, zde je to 60%. Tato skutečnost má své kořeny už ve středověku, neboť křivoklátské lesy byly oblíbeným loveckým územím českých knížat a králů. Proto zde lesy byly chráněny před kácením a přeměnou na zemědělskou půdu. V roce 1978 byla vyhlášena CHKO Křivoklátsko, jejíž nejcennější částí je údolí Berounky. Tam se také vyskytuje nejvíce chráněných a ohrožených živočichů a rostlin této oblasti. Dnes je na území CHKO 18 státních přírodních rezervací a jeden chráněný přírodní výtvar.

Jistě není zanedbatelný výskyt 32 úplně a 3 částečně chráněných druhů rostlin, dále 64 druhů spadá mezi vzácné a ohrožené. Jsou tu jedinečná území s hojným výskytem užovky podplamaté, ještěrky zelené, mloka skvrnitého... Je málo času, ale voda ještě nestoupá. Elektrickou energii potřebujeme, ale potřebujeme ji za každou cenu? Třeba by to šlo jinak.

Podle časopisu Nika 9 - 10/87 napsal Rašek
=====

STOPAŘSKÉ MINIMUM

Cesta za tajemstvím ptačího stěhování

.....

Každoroční velké stěhování ptáků přitahovalo odedávna

lidskou zvědavost. Zprvu byly tyto zájmy ryze praktické, protože ptáci, stěhující se na podzim k jihu, byli ve velkých spoustách chytáni, a tak poskytovali obživu mnoha lidem ve městech i na venkově. Později se přidružovaly další zájmy, až se nakonec celé věci ujala věda.

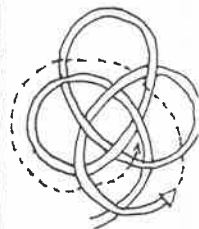
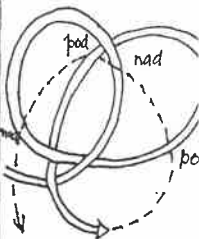
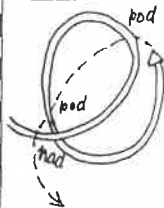
Jedním z hlavních důvodů ptačího stěhování je nedostatek potravy. Všichni ptáci, kteří od nás na zimu odlétají se v převážné míře živí hmyzem. Ten však s přibývajícím chladem mizí. Jiná příčina, která nutí opeřence k stěhování, je krátkí se den. I kdyby se některým méně choulostivým druhům podařilo sehnat nějakou obživu, nebude jí tolik, aby oslabený organismus vydržel dlouhé noční přestávky a zimu. Zato dlouhé letní dny, výhodné i pro zdárnou výchovu potomstva jsou zase příčinou toho, že ptáci na jaře přilétají.

O příčinách i době vzniku ptačího stěhování bylo vysloveno mnoho teorií. Žádná z nich však zatím není konečnou. Pro nás zatím stačí to, že víme, že vzniká pudově /tažný pud/, je dědičná a že tu má vliv řada příčin.

KDY ODLÉTAJÍ ?

Jméno ptáka	Srpen	Září	Říjen	Listopad
Bělořit šedý				
Budníček menší				
Čáp bílý				
Čejka chocholatá				
Červenka obecná				
Drozd zpěvný				
Dudek chocholatý				
Husa velká				
Jiříčka obecná				
Konipas bílý				
Krutihlav obecný				
Křepelka obecná				
Kukačka obecná				
Lejsek šedý				
Lelek obecný				
Ostříž obecný				
Pěníce černohlavá				
Racek chechtavý				
Rákosník obecný				
Rehek domácí				
Rorýs obecný				
Sedmíhlásek obecný				
Skřiven polní				
Slavík obecný				

Umíte si
uplést
turbánek ?

TAK TOHLE JESTLI, SE MAUČI!

OSVĚDČENÉ VÁNOČNÍ CUKROVÍ

PERNÍČKY

500 g hladké mouky, 250 g práškového cukru, 2 vejce, 1 lžice medu, 1 - 2 lžice mléka, 1 bal. prášku do perníku, mletá skořice, tlučený hřebíček, nové koření, anýz, badyán, vanilka, zázvor, mletá černá káva, citronová kůra - dle vlastní chuti

Sypké přísady prosijeme na vál a uprostřed uděláme důlek, rozbijeme do něho vejce a přidáme rozpuštěný med a mléko. Vypracujeme tuhé těsto a necháme přes noc odpočinout. Asi po 12 hodinách vyválíme placku, vypichujeme tvary a necháme je zase několik hodin odpočinout. Před pečením potřeme vejcem a v prudké troubě pečeme. Hotové zdobíme polevami a ořechy, případně různými bonbony nebo šlehanými bílkami s cukrem, obarvenými bretonem.

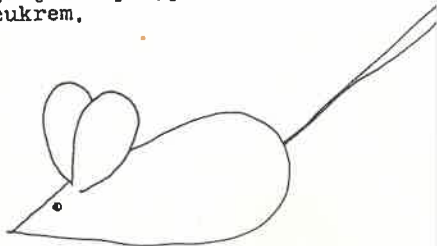
Plechvy vymažeme včelím voskem. Drobné perníčky jsou chutné za 10 - 14 dní. Ukládáme je do hliněného hrnce nebo aspoň do krabice vyložené alobalem.

MARCIPÁNOVÉ MYŠKY

150 g mandlí, 150 g práškového cukru, 1 bílek, trochu zavařeniny, párátko

Mandle spaříme, oloupeme, oddělíme z nich asi 16 ks na uši, ostatní rezelemele a smícháme s cukrem. Potom přidáme tolik bílku, aby vznikla tvárná hmota. Z předepsaného množství uděláme si 10 až 12 myšek. Celé mandle půlíme a vpichujeme. Oči uděláme ze dvou kousků zavařeniny. Nakonec dozadu vpíchneme párátko. Můžeme je ještě posypat práškovým cukrem.

ŘEŠENÍ STOPAŘSKÝCH KVÍZŮ Z Č.2

1. Moucha naklade 150-200 vajíček.
2. Lev - Afrika, JV Evropa, Asie-část.
3. Labuť - 12 kg.
4. Albatros - rozpětí - 3,35 - 4 m.
5. Medvěd - 15 - 30 let.

.....

2. <u>Zápalky:</u>	5.	6.	10.	
1.	3.	7.	9. 11.	13.
2.	4.	8.	12.	14.

.....

Místo, které jsme navštívili: DOBŘÍV
a nikoliv Dobříš, jak jste mnozí psali.

4. Fotografie byla z Českého ráje; při výpravě do Líšného jsme procházeli skalním městem zvaným Kalich.

Výroky moudrých, které pro nás opsal Šerlok

Příroda - to je kniha plná krás, nemá však cenu pro toho, kdo v ní neumí číst.
Carlo Goldoni

Svět kolem nás je plný nádherných jevů, nad kterými žasne rozum a srdce pookřeje, když je dokážeme vidět.

Albert Einstein

Když jsi v přírodě zasadil jediný strom, nežil jsi nadarmo.

Orientální přísloví

Příroda ví o krásě více jak všichni lidé.
Pablo Picasso

Strom je zvláštní bytost, neskonale do-
brotivá. Nečiní si žádné nároky na péči
a štědře skýtá plody své životní činnos-
ti, poskytuje ochranu všem bytostem ve
svém stínu, a to i člověku se sekerou,
který jej ničí.

Slova indického mudrce

Jméno →

STOPA - časopis vydávaný výhradně pro
vnitřní potřebu oddílu STOPAŘI
N E P R O D E J N Ě !
Časopis lze získat výhradně aktivní ú-
častí na činnosti oddílu STOPAŘI

OD NÁS NA NÁS..

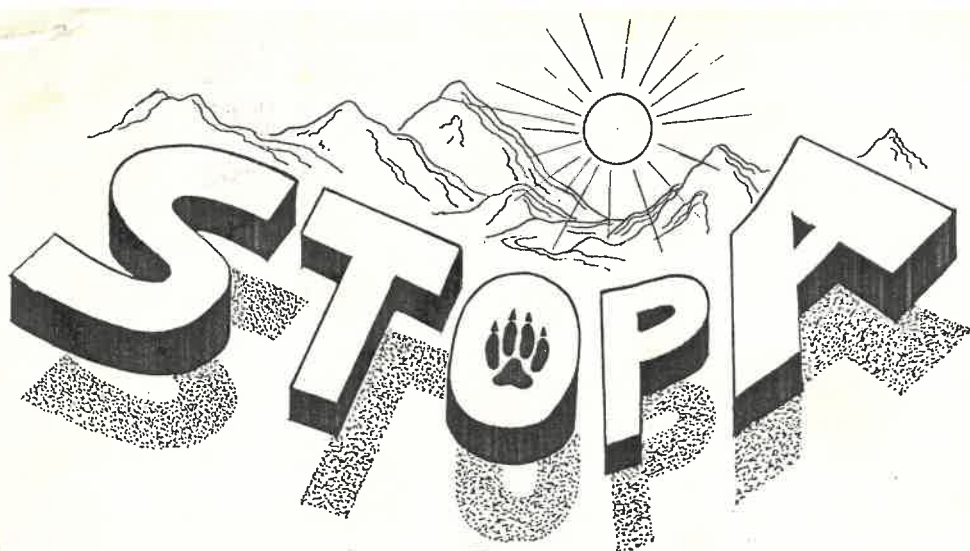
Milí Stopaři!

18.11. opustili naše řady dva již "staří" Stopaři - Šiml a Žiža. Všichni víte, že po jisté události na táboře dostali šanci v oddíle zůstat, když znovu splní nováčkajdu. Oni této možnosti nevyužili - nevím, zda se domnívali, že nováčkajdu zvládnou "levou zadní", či zda si mysleli, že na to oddíl zapomene. To už se asi nedozvíme. Fakt je, že ač neradi, oddíl opustit museli. Nám se tak uvolnila místa pro 2 nováčky. Mužete si tudíž nováčka přivést, ale pozor - dobře si rozmyslete, koho přivedete. Aby Vám v oddíle nedělal svým chováním ostudu. To už tu také bylo.

Dáša

ZADÁNO PRO RODIČE

Dne 3.12.1987 se koná výroční schůze odboru turistiky v klubovně TOMu Na strži od 19,30 h. Budou se promítat diapozitivy (i z tábora TOMu), odbor turistiky bude přijímat nové členy, tudíž je možnost se zde přihlásit do některého z jejich oddílů.

AHOJ... S T O P A Ř I !!!

Těšíte se na vánoce?. To je otázka - kdo by se na ně netěšil. Vždyť vánoce jsou nejkrásnější svátky roku, svátky radosti, pohody a krásy. Vánoce jsou časem, kdy si všichni lidé po celoročním shonu a bláznění zastaví, sesednou se kolem štědrovečerního stolu, aby si popovídali a měli pocit, že patří k sobě a že je hezké být někomu nablízku.

Vánoce to není jen kupa dárků na které se všichni po celý rok těšíme. Vánoce to jsou světla svíček, prskavky, mísa ořechů, to jsou vánoční řetězy i kapr, který se šplouchá ve vaně i vonící vánočka, která mamince nebo tatínkovi zapletly ruce, to je vánoční cukroví, které se rozplývá na jazyku. Vánoce mají své kouzlo a poezii, to je vlastně oslava lidského přátelství, je to kouzlo začarované do skleněné koule. S blízcími se vánocemi jak roste mnoho starostí s jejich přípravou

klízíme, vyzdobujeme svůj byt, zkrátka a dobře máme hodně práce. A tak mě napadá, že pomoc každého v tom velkém předvánočním shonu přijde jistě vhod. A maminka jistě ráda uvítá Tvoji pomoc, protože chce, aby všechno co potřebuje Štědrý večer zvládla. Neměli bychom ji přidělovat práci a pléci se dokonce pod nohama. I když vánoce jsou svátkem klidu a pokoje nemusí lidi - a tedy i STOPAŘI nechávat své tělo plněně stále spoustou dobrot na pokoji. Vždyť taková procházka tichou a třeba i zasněženou starou Prahou má své velké kouzlo. A protože o vánocích mají vaše rodiče na vás trochu víc času navrhněte jim nějaký výlet, vycházku, návštěvu výstavy Josefa Lady nebo si jděte společně někam zaspotovat. Zkrátka - buďme o vánocích všichni pohromadě, a společně oslavme tyto krásné svátky pohody a veselí.

A tak už moc místa v úvodníku nezbyvá a je tedy na místě popřát vám i vašim rodičům hezké vánoce, spoustu krásných dárků, ze kterých budete mít všichni radost a do roku 1988 hodně zdraví spokojenosti a optimismu.

A jak se říká - Jak na celý rok tak po celý rok - to je buďme k sobě hodní, pomáhejme nejen rodičům ale i těm kteří to potřebují, ať se vám ve škole daří.

Michal

BODOVÁNÍ - LISTOPAD 87

1.-2.	Petra, Ježour	115
3.	Petr	102
4.	Beruška	100
5.	Lenka	90
6.	Píďa	82
7.	Iva	78
8.	Linda	76
9.	Saranče	70
10.	Gembi	69
11.	Tropi	68
12.	Dana	67
13.	Bystrouška	58
14.	Šmudla	55
15.	Špunt	45
16.	Šerlok	30
17.	Barbucha	29
18.-19.	Mates, Lúcka	26
20	Veverčák	11
21.	David	11

VÍTE, ŽE...

... Když odebereme vejce z hnízda orla bělohlavého, snese orlice do tří neděl další vejce? U ptáků chovaných v zajetí využívají američtí biologové tohoto způsobu k záchraně druhu. Vajíčka jsou pak přepašována do hnízd divokých orlů, kteří se o cizí mláďata starají. Radak

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

...nebudeme časem potřebovat peněženky? Budeme používat malé kartičky, na nichž bude elektronicky zaznamenáno jméno, datum narození, krevní skupina, prodělané nemoci, číslo účtu v bance... Budeme-li si chtít něco koupit, zatelefonovat si nebi třeba zaplatit parkovné, čtecí přístroj pomocí údajů kartičky přímo odečte patřičnou částku z našeho účtu v bance. Radak

////////////////////

... má Barbucha
27. 1. narozeniny ?
Blahopřijeme, káča
Barbucha !

... už se něco začíná dít i
na Medvědí nástěnce ?
3 x hurá !!!

... pro nás Ježek opsal několik koled, a proto Vám je tady předkládáme:

Nesem vám noviny

Hore Bratři

Jak osi krásné nevinátko !

Pásli ovce VALAŠI

Poplašské kvízy a hádanky saky

TROSEČNÍCI

Ze ztroskotané lodi se zachránili tři trosečníci, kteří bili zajati lidožrouty. Jejich náčelník jim řekl: "Jestli uhádnete mou hádanku, jste volní." Vzal 3 čepice červené a 2 bílé. Tři trosečníky postavil za sebou tak, aby poslední viděl hlavy dvou trosečníků před ním a prostřední hlava prvního trosečníka. Pak náčelník lidožroutů vzal čepice a každému z nich nasadil čepici tak, aby neviděl, jakou barvu má jeho čepice. Pak zadal úkol: "Jestli někdo z vás uhádne jaké barvy je jeho čepice, budete propuštěni." Poslední tedy uviděl dvě čepice před sebou, ale neodpověděl. Druhý viděl pouze jednu čepici, ale také neodpověděl. Tak všechno zbylo na prvního trosečníka v řadě. Ten správně odpověděl, že má na hlavě čepici červené barvy. Byli tedy propuštěni. Jak přišel první trosečník na to, že má na hlavě čepici právě červené barvy?

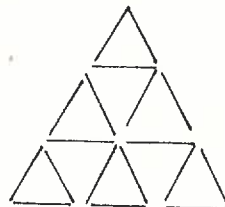
Vaše odpovědi očekává IVA

ROVNOSTRANNÉ TROJÚHELNÍKY

Těchto 9 trojúhelníků je sestaveno z 18 zápalek. odstraňte 5 zápalek, aby zůstalo ještě 5 trojúhelníků.

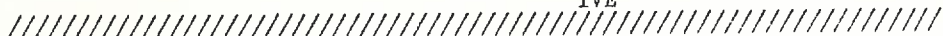
Vyluštění IVĚ

DĚDICTVÍ

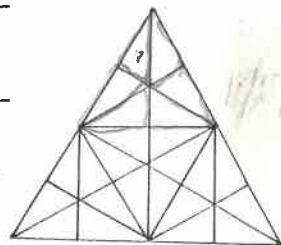
Otec ve své závěti odkázal své pole podoby čtverce matce a čtyřem synům tak, aby matka dostala čtvrtinu a každý syn měl stejně veliký a ostatním třem úplně podobný díl. Jak to udělali?

IVĚ

Na obrázku je nakreslen docela obyčejný rovnostranný trojúhelník, v němž jsou vztýčeny kolmo ke stranám tři výšky. Spojíme-li středy stran, dostaneme čtyři nové rovnostranné trojúhelníky, v nichž opět spustíme z vrcholů kolmice na základny. Je to tedy celkem velmi jednoduchý nákres, ale spočítejte, kolik je na obrázku všech trojúhelníků.

IVA

Kterým písmenem nahradíte otazníky, abyste nenarušili systém, podle něhož jsou seřazena?

NJD?ČPŠ?O?

IVA

Číslice od nuly do devíti jsou do přihrádek vepsány podle určitého systému. Jakého?

8	2	4	0	9	3	6	5	1	7
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

IVA

Tyto dvě řady spolu souvisejí. Jaká je závislost spodní řady na horní?
 K řešení této zapeklité úlohy bezpodmínečně potřebujete kapesní kal-
 kulačku.

0,1,2,3,4,5,6,7,8,9
 6,2,5,5,4,5,6,3,7,6

Výsledky Ivě

////////////////////////////////////

Podarí se vám nahradit otazníky, aniž byste porušili řadu?

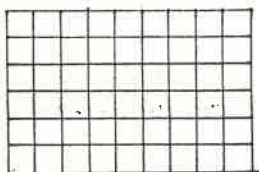
EE, ÚO, EE, UE, ĚE, ?
 EEE, E, ÁÍ, ?, IOA, ?

Iva

////////////////////////////////////

Rozdělte vlajku A na čtyři díly a sestavte z nich vlajku B:

A

B

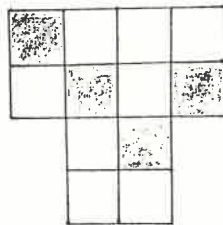
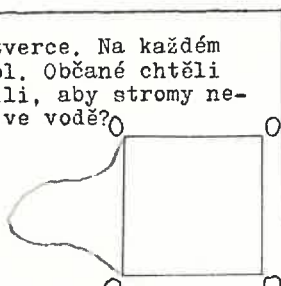

Iva

////////////////////////////////////

Rozdělte tento obrazec na čtyři díly:

Ve vsi měli rybník podoby čtverce. Na každém
 rohu stál krásný štíhlý topol. Občané chtěli
 rybník zvětšit. Jak to učinili, aby stromy ne-
 byly vykáceny a aby nestály ve vodě?

Iva

////////////////////////////////////

Hleďte jména stromů, ukrytá ve větvích:

Zdenka bolí pata. Ha, brokovnice na zajíce. Jsou to polní vojáci.
 Ámos mrknul na žáký. Duben je měsíc knihy. Ohně plápol šerem pro-
 bleškuje. Kyselina je jed, leptá oči.

Vyluštění Píde

::

Umíte prolézt pohlednicí ?

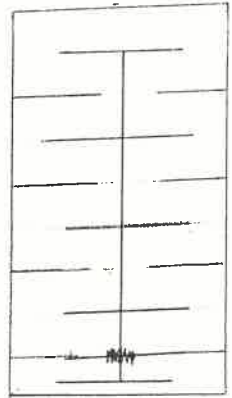
=====

Je to prý velice snadné, jak tvrdí Ještěrka. Přeložíte ji a nastříhá-

te podle obrázku tak, že stříháte přeloženou pohlednici z obou stran a dáte si pozor, abyste nestříhali až do konce. Potom v přeložené hraně rozstříháte jednotlivé pásy. Pozor, je třeba zachovat oba krajní. A pak už stačí uklidit nůžky, aby si s nimi nikdo neublížil a otvor v pohlednici opatrně roztahovat.

zde přeložte

V

Ještěrka

OSMISMĚROVKA: Luští se všemi směry, hledají se slova zde uvedená:

Brko, orloj, Pepa, lak, oktáva, pošta, polar, lov, rok pakůn, bol, lan, PF, EM, Ela

C	T	J	O	E	R	O
E	O	E	A	P	E	P
M	I	K	T	E	S	T
O	P	A	T	S	O	P
O	U	S	T	A	A	O
I	K	O	P	K	V	L
R	P	N	E	C	L	R

Tropiko

Ve věštírně byli tři bohové, kteří odpovídali na otázky: Pravda vždy mluvila pravdu, Lež vždy lhala a Moudrý někdy mluvil pravdu, někdy lhal. Do věštírny přišel filozof, aby zjistil, jak sedí bohové vedle sebe, který je který, protože podle podoby se to nepozná. Zeptal se toho vlevo: "Který vedle tebe sedí?" A dostal odpověď "Pravda." Pak se zeptal prostředního: "Kdo jsi?" a dostal odpověď: "Moudrost." Naposled se obrátil k pravému: "Který sedí vedle tebe?" a odpověď zněla: "Lež."
Jak z těchto odpovědí filozof uhodl pořadí bohů?

~~MOUDRÝ~~
~~LEŽ~~ PA Vylustění Ivě

Z řeckého bájesloví víme, jak Oidipus správně odpověděl na hádanku strašné Sfinxy: Co má ráno čtyři nohy, v poledne dvě nohy a večer tři nohy? Zastupte Oidipa a zkuste odpovědět na hádanku strašné Sfinxy.

Iva

xx

Blízko sebe ležela dvě města. Město A bylo městem lhářů, Město B městem pravdomluvných. Obyvatelé měst se mezi sebou navštěvovali. Do jednoho z měst přijde filozof a má zjistit, v kterém městě je. Jakou otázkou se zeptá, aby se dozvěděl, kde je?

Iva

xx

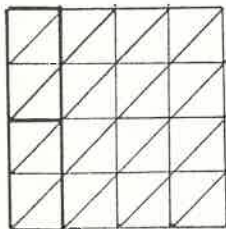
SETY

Bývalý člen našeho reprezentačního družstva v odbíjené Bohumír Vojta o jednom dramatickém utkání řekl: "Měli jsme slabý nástup a ve druhém setu jsme na soupeře uhráli pouze polovinu míčů, co v setu prvním. Oplatili jsme jim to v posledním, pátém setu, kdy na nás uhráli zase oni pouze polovinu míčů, ga na nás uhráli v setu třetím. Ještě si vzpomínám, že jejich výkon šel od prvního setu k poslednímu stále dolů. Zatímco v prvním setu na nás uhráli velké množství míčů, v každém dalším setu uhráli o stejný počet míčů méně než v setu předešlém."

Jak dopadly jednotlivé sety vzpomínaného utkání?

Iva

TRAJENKA : HLAVNÍ MĚSTO A STÁT V JIŽNÍ AMERICE

NÁPOJ

TĚSTOVINY

KYTKA

ČÁST ZIMNÍHO ODĚVU

LINDA

Úloha pro nápadníka

Když se nedočkavý nápadník zeptal slečny Hrudkové, zda vůbec už má pro vdávání potřebných osmnáct let, odpověděla vskutku vyhýbavě: "Předevěčirem mi sice ještě bylo sedmáct, avšak příští rok budu mít již dvacet let." Svátba se prý konala okamžitě, protože její nápadník se ukázal stejně důvtipný jako takemná slečna Hrudková, navíc však byl dobrý počtář a uměl si spočítat, kolik vlastně bylo objektu jeho obdivu roků.
Víte to i Vy ?

Iva

Dvakrát měř

Kolika let se dožil člověk, který se narodil 22 roků před naším letopočtem a zemřel v den svých narozenin, roku 27 našeho letopočtu ?

40

IVA

Doplňte do prázdných čtverečků čísla tak, aby ve vodorovných i svislých součtech byl celkový výsledek vždy 60.

20	8	32
30	14	16
10	38	16

GOTICKÁ STAVBA KTEROU JSME NAVŠTÍVILI

1.	MANA	ABORÉ
2.	AK	AF
3.	AK	AF
4.	NO	2 2 1 5
5.	NO	2 2 1 5
6.	NO	2 2 1 5
7.	NO	2 2 1 5
8.	NO	2 2 1 5
9.	NO	2 2 1 5
10.	NO	2 2 1 5

1. Mořský živočich
2. Náš vedoucí
3. Pomocné slovo na A /v morseovce/
4. Kdo řekl lidu svému "Přišel čas"
5. Nord
6. Radek je na.....
7. H₂O
8. Neurčítek slova má
9. V létě jsme byli na...
10. MATKA

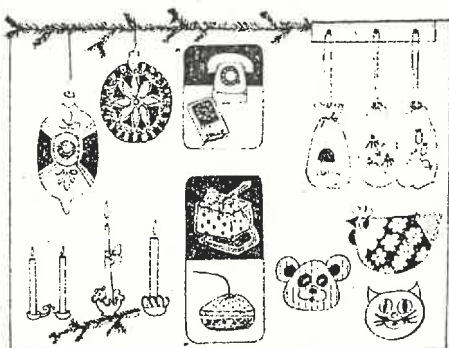
VIZOVICKÉ PEČIVO

30 dkg hladké mouky 00
6 lžic vlažné vody
3 lžice octa

3/4 hod. (nejméně 1/2 hod.)
hněteme v tvárné, hladké
těsto. Nechá se alespoň 2
hodiny odpočinout. Pak se
opět zpracuje a nechá se ve
vlhkém plátnu, zatímco se
modelují figurky a zvířátka,
která jsou ozdobou vánočního
stolu. Modelují se pomocí
nože a nůžek, části se
slepují bílkem, zdobí se
sémínky, potřou se žloutkem
a vodou a suší se zvolna v
troubě.

VÁNOČNÍ NÁPADY:

OD VÁS NA VÁS...

Ahoj Stopaři!

Dnes to bude o něco stručnější, Možná se i pokusím psát tak, abyste nemuseli moc často hlasovat o smyslu toho, co píšu. Tady není celkem nic moc nového. A co je nové, o tom zas nesmím psát, protože to je vojenské tajemství. Takže nic.

Začíná se nám tu silně ochlazovat, zima je za dveřmi. Už jde člověku pára od úst, ať vyleze ven kdykoli. Stromy už jsou bez listí, což je výhoda, neboť se listí nemusí zametat. Ale stejně se zanedlouho bude shrabovat sníh, takže ničemu neutečeme. Často na Vás myslím a dost mě mrzí, když se dozvídám, že se Vás spousta veze a jen občas přiloží ruku k dílu a společně prací. Proč se snaží stále titíž a naopak stále titíž jen přihlížejí? To není příliš kamarádké. A čím to je, vždyť na táboře jsme přece dělali všichni a bylo to fajn!?! Život bez oddílu se mi vůbec nelíbí a přitom někteří z Vás si toho vůbec nevážají, že mohou být při tom všem oddílovém dění! To mě vážně mrzí.

I tady na vojně platí, že člověk má čas tehdy, když si ho udělá. Když je potřeba, ten čas se během dne dá najít na cokoliv, někdy to ovšem není jednoduché. Nejhorší ovšem je, že není chuť a nálada, člověk je utahaný a ospalý. Ale Vás by se tohle týkat nemělo, ne? Vy byste měli mít chuť do práce až moc, protože co je krásnější, než dělat něco pro druhé? Zauvažujte, doufám, že to umíte.

Ahoj Redd

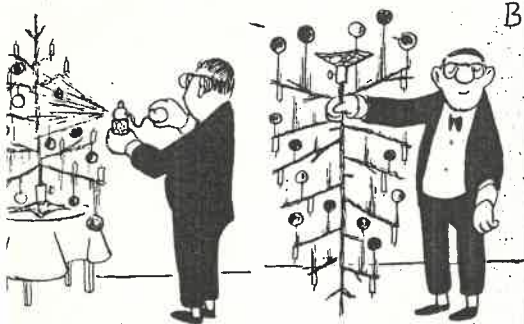
Malá informace pro rodiče o zimním táboře v Červené

Řečici:

Ubytování v krásně renovovaném bývalém mlýně v pokojích po dvou až čtyřech lůžkách s ústředním topením a teplou vodou. Vařit si budeme sami.
Termín od 20. do 27.2.87, cena 500,- Kčs, ROH může přispět.
V příloze Stopy je závazná přihláška.

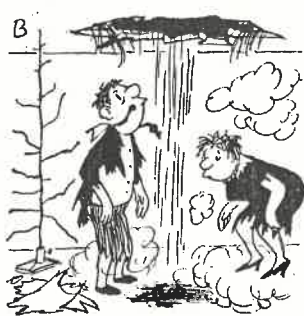
Jméno ->

STOPA- časopis vydávaný výhradně pro vnitřní potřebu oddílu STOPAŘI
N E P R O D E J N Ě !
Časopis lze získat výhradně aktivní účastí na činnosti oddílu STOPAŘI

PRAKTICKÁ NOVINKA POD STROMEČEK

Pod žádným vánočním stromkem by neměl chybět malý, ale neocenitelný pomocník: vyztužovač jehličí v elegantním rozprašovacím flakónku (A). Příjemné voničké prostředky uchovávají jehličí věží při pokojové teplotě až do pozdního léta a udržuje ozdoby zpřímá v každé poloze (B).

VHODNÝ DÁREK PRO DÍTĚ

Kompletní stavebnice rakety „Saturn Junior“ pro děti od 8 do 12 let (v dárkovém balení Kčs 397,70). Podle snadno srozumitelného návodu dokáže hravě i méně nadané dítě sestavit raketu za několik minut (A). Nehodí se pro děti, jejichž rodiče špatně snášejí hluk; mohli by průběh svatevečera považovat za ne zcela harmonický (B).

NA SVÁTEČNÍ STŮL: SKORICOVÉ HVĚZDIČKY

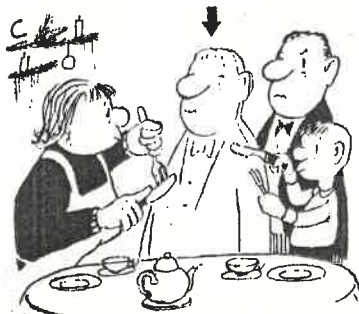
Ušleháme 3 bílky, za stálého míchání přidáme 250 g práškového cukru, 3 kapky oleje z hořkých mandlí, kávovou lžičku skořice a 325 g jemně nakrájených mandlí. Vše dobře prohněteme a rozválíme na plech, který vložíme na 6—8 hodin do dobře vyhřáté trouby (A). Pak může hospodyňka zahájit obilbené předvánoční chvílky s lupenkovou pilkou (B). Opravdu: hvězdičky, které vyřezávala maminka, jsou ty nejlepší na světě!

JEZEVČÍK V ŽUPANU

Ze 450 g kokosové moučky, 575 g cukru, 8 vajec, 200 g kakaa a 250 g strouhaných mandlí vypracujeme vláčné nугátové těsto, do kterého opatrně vložíme jezevčíka (A). Necháme 5—6 minut v chladu odležet a zdobíme mandlemi, rozinkami a jedlovými snítkami (B). Vždyť i ta němá tvář má vědět o tom, že jsou vánoce! Poznámka: Místo jezevčíka lze velmi dobře použít i fundlandského psa nebo morčete.

Z KNIHY LORIOTŮV VELKÝ RÁDCE / NAKLADATELSTVÍ DIOGENES, CURYCH

MARCIÁNŮVÝ TATIČEK

Utlučeme 40 kg sladkých a 6 kg hořkých mandlí a jemně roztřeme s několika kapkami růžového oleje. Vložíme do mosazné díže, přidáme 35 kg cukru a mícháme na mírném ohni tak dlouho, až se nám masa přestane lepit na prsty. Potom do dvoudílné sádrové formy obtiskneme manželů (A), který musí mít zavřené oči (překvapení!!!). Do cukrem vysypané formy vyklopíme ještě horké těsto (B), necháme ztuhnout, opatrně vyklopíme a obě půlky spojíme. Jestliže tatínek, s kterým je třeba pak delší dobu zacházet šetrně, jeví známky rozladění, jistě to hravě spraví podobně (C) a 83 kg všeobecného marcipánu (šitka).

Duch řeky Mackenzie

Asi před padesáti lety vynikající vědci založili Výzkumnou společnost pro zjištění, vyskytují-li se v běžném životě duchové. Nabídli se vyšetřiti podrobně každou okolnost, spojenou s touto otázkou, naprosto vědeckým a spolehlivým způsobem.

Na sta případů po celé téměř zemi bylo takto zjištěno a nejméně 99% tak zvaných záhad s duchy zmizelo před jasným, chladným a neúprosným vědeckým badáním. Bylo však několik případů, které nevymizely. Mezi nimi byl také případ, který se přihodil na řece Mackenzie v severozápadní Kanadě.

Za mých mladých let — bylo to kolem roku 1880 — žil jsem v severozápadní Kanadě a znal jsem mnohé ze zaměstnanců Hudsonské společnosti. Mezi nimi byl i drsný starý Skot jménem Roderick Mac Farlan. Žil ve Winnipegu v malém pensionátě. Kdykoli jsem přišel do městečka, což se stávalo jednou do roka, sešel jsem se s ním a obyčejně jsme spolu obědvali.

Krátce po tom, co Výzkumná společnost uveřejnila výsledky svého badání, seděl jsem jednoho dne s Macem u oběda.

„Poslyšte,“ otázal jsem se ho, „slyšel jste někdy o duchu řeky Mackenzie?“

„O jakém duchu?“

„O duchu, který přišel za denního světla k jednomu muži na zamrzlé řece Mackenzie. Je to příběh, který udal obchodvedoucímu společnosti H. B.“

„Hm — tím mužem na zamrzlé řece jsem byl já,“ řekl Mac. „Ale obchodvedoucí nevyprávěl ten příběh správně. Chcete-li, povím vám o té věci sám, jak tomu skutečně bylo.“

„Zajisté,“ řekl jsem. „Vypravujte.“

Toto je ten příběh, který mne pověděl:

V šedesátých letech minulého století Hudsonská společnost se domnívala, že by bylo dobré otevřít obchodní stanici v severních oblastech řeky Mackenzie, kde tehdy žili ještě Eskymáci a Indiáni a kde v rozloze 400 mil

nebylo žádného obchodního střediska. Byl jsem vyhlédnut k tomu, abych za pomoci Sandého Mac Donalda tuto novou stanici založil. Ještě téhož léta odebrali jsme se k ústí řeky Mackenzie a obrátivše se k západu, vyhledali jsme vtok řeky Peel, kde jsme vystavili stanici: několik dřevěných bud z těžkých klád. Zároveň jsme shromáždili klády, naplavené sem vodou, a zahájili provoz.

Příštího jara, když řeka rozmrzla, přijela k nám v kanoi návštěva; mladík jménem Middleton, asi zletlý, graduovaný Oxfordan. Měl u sebe doporučující listy vystavené ředitelstvím naší společnosti. Byl plný misionářského zápalu a jeho jediná touha byla hlásati Eskymákům evangelium. Nevěděl nic o Eskymácích, neznal jejich jazyk, avšak byl smělý a věřil, že je povolán k tomu, aby pohanům zvěstoval radostnou novinu o spásě lidstva.

Ve skutečnosti byl nejnepraktičtější a nejnemožnějším stvořením, jaké jsem kdy v divočině viděl. Neznal nic, jen svůj Oxford a svou bibli. Připadal nám někdy jako blázen. Ale měl doporučení našeho ředitelství a naší povinností bylo přijati ho a starati se o něho:

Ano, přijali jsme ho na základě doporučení, ale po několika měsících byli jsme ochotni přijati ho za svého pro jeho osobní cenu a roztomilost. Ačkoliv ho stále sužoval vyčerpávající kašel, byl vždy hotov radostně s námi sdíleti jakoukoliv práci a činiti vše, co bylo v jeho moci. Ráno první vstával, aby rozdělal oheň a připravil snídani. Jediný z nás umýval nádobí a podlahu. Venku ať si mrzlo jak chtělo a on — opět jediný — vycházel dobrovolně ven, aby přinesl dříví na oheň. Přivezl si s sebou housle, na které docela pěkně hrál. Jindy nám zpíval za dlouhých zimních večerů hezké písně. Musím doznat, že jsme se do něho brzo zamilovali jako do vlastního bratra.

Avšak na všem tom bylo něco smutného — a to byl jeho kašel. Byl stále horší a horší, na

rozdíle od jeho jasné myslí a dobré duše. Koncem zimy byl Middleton tak hubený a zesláblý, že nemohl vyjít ven, aniž by nebyl postižen omrzlinami. Bylo to s ním hrozné; brzo začal plivat krev. Nicméně byl stále dobré myslí a pracoval vytrvale na eskymácké mluvnici.

Pak přišly dny, kdy nemohl už ani opustit chatu. Jedné noci mne probudil a řekl mi:

„Vím, že tu už nebudu dlouho. Mám k tobě a k tvému příteli prosbu. Poslední prosbu.“

„Nemůže být nic na světě, co bychom ti neudělali,“ řekl jsem za sebe i za svého druha.

„Až zemru a má duše odejde na onen svět, nechtěl bych, aby mé tělo bylo hozeno zde někde do jámy jako tělo mrtvého zvířete. Mohli byste mne odtud odvézt a pochovati mne řádně v posvěcené půdě?“

„Ať na to věnují poslední dolar a třeba i svůj život — slibuji ti jako muž, že vyplním tvé přání,“ zvolala moje odpověď. Pak oba, já i Sandy, podali jsme nemocnému ruku a dali mu tak slavnostní slib.

Za měsíc nadešel jeho konec. Zemřel klidně a tiše.

Nejbližší křesťanský hřbitov byl ve Fort Resolution, 400 mil od řeky Mackenzie a 500 mil od našeho stanoviska. Nemohli jsme však hned opustit stanici a proto jsme mladíkovo tělo zavinuli do kůže z karibů. Pak jsme sekrami vysekali v ledu 3 střevice hluboký hrob, vložili mrtvolu do otvoru a zaplavili otvor vodou. Za několik hodin vše se proměnilo v zmrzlou kompaktní hmotu, vyrovnanou s ostatním ledem. Bylo to v místech, kde led vůbec nerozmrzal. Hrob označili jsme znamením a doufali jsme, že za nějaký čas budeme mít možnost dostatí svému slovu.

Přiznávám se, že soužití s tak dobrou duší, jakou měl Middleton, dalo mi víc než všechny knihy, všechna kázání nebo něco podobného. Já i Sandy jsme se často modlili, aby nám Bůh dopřál splnění co nejdříve slib.

Představte si, že jsme museli čekat téměř dva roky! Ale konečně příležitost nadešla. Ředitelství naší společnosti poslalo nám příkaz, abychom zavřeli stanici a ihned se odebrali s obchodními knihami, zápisy a ostatním materiálem do Fort Resolution, kde jsme měli podati o obchodech zprávu okrskovému zástupci.

Splnění tohoto příkazu mělo se státi též splněním našeho slibu zemřelému misionáři. Měli jsme dvoje saně se sprežením dobrých

velkých psů plemene Husky. Na jedny saně vložili jsme knihy a ostatní doklady ze stanice, dále stany, potřebné náčiní a stravu pro sebe i psy. Na druhé upevnili jsme mrtvolu, kterou jsme po několikahodinové námaze vykopali z ledu. Sandy vedl jedno sprežení, Indián, který s námi poslední dobou pracoval, druhé a já kráčel před nimi jako vůdce.

Přiznám se, že to byl pohřeb, jaký snad ještě nikdo neviděl. Byl to vlastně dvojnásobný pohřeb. Především jsme se loučili s naší stanicí, která se neovšvěděla. Poznali jsme za dobu svého pobytu na severu, že nelze soutěžit na souši s obchodníky, kteří připlouvali po moři a obchodovali hlavně kožemi. Poněvadž jsme však nemohli všechen materiál ze stanice odvézt na saních, zabednili jsme pečlivě všechny chaty, aby jejich vnitřek byl ochráněn před medvědy a jinou zvěří. Věděli jsme, že ani Eskymáci, ani Indiáni nevezmou ze stanice, kde jsme museli nechat též kůže, ničeň; nekradli totiž nikdy. V létě měli ke stanici připlouti lodě a odvézt vše, co tam ještě zůstalo. O to jsme se však nyní nestarali. Naše mysl byla cele upoutána k druhým saním. Měli jsme s mrtvolou ujeti plných 500 mil ledem a sněhem, abychom splnili slib a neklamali přítelovu víru v nás.

Řeka Mackenzie je při ústí široká 2 míle. Má hrubé břehy a vine se širokými, zasněženými planinami, táhnoucími se až k tmavé obrubě lesů, tři až deset mil vzdáleným od každého břehu. Nejlepší cesta pro saně je prostřed řeky, kde vítr obyčejně odváne sněh a led je rovný.

Proto jsme každého rána vjeli doprostřed zamrzlé řeky a ujeli průměrně 20 mil k místu, kde jsme obědvali. Ale poněvadž v nejbližším okolí řeky bylo velmi málo dříví a my nechtěli ztráct čas, museli jsme na této těžké pouti šetřit topivem a táhnout dříví s sebou tak, abychom si v poledne mohli na ohni roztavít sněh, uvařit si čaj a upéct si slaninu. Po hodinové polední přestávce ujeli jsme do večera dalších 20 mil. Na noc jsme opouštěli řeku; zajeli jsme vždy stranou do lesa, kde jsme si udělali noční tábor s dostatkem dřeva. Saně s nebožtíkem jsem měl obyčejně u sebe, neboť jsem plně pociťoval posvátnost i závaznost svého slibu za celou výpravu. Ráno jsme rychle nasbírali dříví na polední oheň, naložili je na saně a vjeli opět na zamrzlou řeku.

Takto jsme jeli asi týden. Jednoho dne, když

jsme se v poledne opět zastavili na řece, zpozoroval jsem, že jsme cestou ztratili asi polovinu dříví. Co nám zbylo, nestačilo na oheň, kterým jsme chtěli rozehřátí led nebo sníh a uvařit si oběd. Řekl jsem proto Indiánovi:

„Vezmi sekery a zkus vykopat do ledu otvor. Dostaneme-li se k vodě, nebudeme potřebovat tolik dříví na oheň. Snad nám stačí to, které máme.“

Indián sekal a sekal, až celé topůrko sekery zmizelo v otvoru; led však stále nebyl prosekán. Zavolal proto na Sandyho, aby se přišel podívat, je-li vůbec nějaká naděje na vodu. Za chvíli přišel ke mně Indián a pravil:

„Ne dobré.“

Řekl jsem mrzutě: „Tak scej třeba do vzduchu“, a šel jsem sám k otvoru, abych se dostal k vodě.

Náhle zaslechli jsme všichni hlasité zvolání lidského hlasu blízko nás:

„Allez, allez, allez!“ A v zápětí nato:

„Marchez, marchez!“

Nikdo z nás si větu nepomyslel, že by na několik set mil mohla být lidská bytost vyjma nás, avšak opět zaznělo:

„Allez, allez, allez!“ — francouzský pokřik, užívaný na severu na psy, zapřažené v saních.

Překvapení a současně ohromení spěchali jsme k saním, majíce na zřeteli především svou výzbroj a zásoby.

Daleko široko rozkládala se podél zasněžená bílá pláň, třpytící se v zimním slunci; nikde jediné stopy, jediné známky [po lidské bytosti]. V blízkosti nás plazilo se však v jednom chumlu deset velkých zuřivých psů, vrčících a kňučících s naježenou srstí a zběsile žhnoucícma očima. Jejich stopy jasně ukazovaly, že vyhladovělí psi, využivše naší nepřítomnosti v době, kdy jsme byli zaměstnání hledáním vody, chtěli se vrhnouti na mrtvolu na saních a roztrhat ji. Ale v okamžiku, kdy se připlazili až k saním a dotkli se koženého obalu, ozval se příkazující hlas a zahnal je zpět.

„Kdo to volal?“ zeptal jsem se téměř šeptem.

Cesta saněmi kanadským pralesem

Sandy odpověděl rovněž šeptem: „Byl to hlas *bílého* člověka, neboť Indián neumí říci ‚Marchez‘. Říká ‚Mush‘.“

„Kdo to volal?“ pronesl jsem opět a pohlédl na Indiána.

Ukázal významně na tělo, spočívající na saních a řekl hlubokým tónem:

„Jeho hlas.“

„Od toho dne byl stále někdo z nás nablízku saním. Cítili jsme se ještě silněji vázání přísahou a museli jsme vykonatí slib!“

Dny i noci míjely dále beze změn. Někdy jsme urazili přes den plných 40 mil, jindy zas,

když nastaly bouřlivé doby, urazili jsme jen velmi malou vzdálenost, nebo vůbec nic.

Konečně jsme dostihli horních oblastí řeky Mackenzie, kde bylo dost lesů a kde prostřed řeky rozkládaly se zarostlé ostrůvky; neměli jsme nouzi ani o dříví ani o dobré místo k přenocování.

Jednoho večera dorazili jsme k ostrovu hustě zarostlému a neobyčejně příhodnému pro táboření. Proto jsme se rozhodli na něm přenocovat. Jeho pobřeží tvořily hlinité, ostře zaříznuté břehy, asi 10 stěvců vysoké. Proto jsme zanechali oboje saně na ledě. Já a Sandy jsme se vyšplhali na břeh a Indiáni nám podával jednoho psa za druhým, až jsme je všechny vysadili na ostrov. Věděli jsme, že se sami nevrátí na led; jednak nebudou chtít opustit oheň a za druhé — 10 stěvců byla pro ně dosti odstrašující hloubka.

Kolem deváté hodiny jsem chtěl jít spat. Zapálil jsem si ještě dýmku — a vtom jsem zaslechl podivně vzdálené volání, přicházející ze zarostlých břehů:

Je — hůů — hůůů — ůůů!

Vstal jsem a volání se opět ozvalo:

Je — hůů — hůůů — ůůů!

Zprvu jsem myslel, že je to buď houkání sovy ušaté, nebo vytí psa. Ale opět jsem zaslechl, tentokrát jasně s lidským přízvukem:

Je — hůů — hůůů — ůůů!

„Poslyš, Sandy, je tam asi někdo. Snad zbloudilý turista,“ řekl jsem, šel jsem až k břehu a zavolal přes řeku:

„Haló, haló, vy tam, kdo jste?“

Odpovědi jsem se však nedočkal, i když jsem své volání opakoval. Vrátil jsem se proto zamýšlen k ohni. Velmi brzo zaslechl jsem opět:

Je — hůů — hůůů — ůůů!

Šel jsem opět na břeh a zvolal do tmy:

„Kdo jste? Pojdte k nám! Vidíte oheň?“

Ale opět žádná odpověď.

Tu jsem šel k Sandymu.

„Nic platno,“ řekl jsem mu, „mám starost o toho na ledě. Psi k němu sice nemohou, ale bude přece jen nejlépe, zavěsíme-li ho někam na strom.“

Slezli jsme ve tmě dolů na řeku a po velké ná-

maze dostali jsme břemeno na ostrov, kde jsme je umístili v koruně rozsohatého stromu. Pak se už podivně volání neopakovalo.

Ráno, když Sandy a Indiáni balili věci a chystali vše k odjezdu, slídil jsem na sněhu i na ledě po stopách. Vypátral jsem, že jsme byli sledováni — snad už po několik dní i nocí — americkým rosomákem. Náš náklad na druhých saních byl nejen ohrožován psy, ale i tímto zvířetem, které by jistě napadlo a znetvořilo mrtvolu, nebyť onoho výstražného volání...

Konečně jsme se před vánoci dostali do Fort Resolution. Tam jsem předal mrtvolu tamějšímu arcibiskupovi, který ji uložil poblíže oltáře v kostele do té doby, než nastane jaro a umožní řádný církevní pohřeb podle přání mladého misionáře.

Té noci po příchodu do Fort Resolution spali jsme všichni tři v jedné místnosti obchodního domu Hudsonské společnosti. Měsíc byl v úplňku a ozařoval nejen venku, ale i místnost, ve které jsme spali. Probudil jsem se až k desáté ráno s nenadálým pocitem zvláštní změny. Ještě rozespalý posadil jsem se na lůžku a spatřil jsem proti sobě Sandyho a Indiána, oba rovněž sedící na svých postelích.

Tu mne zaplavil neodolatelný pocit obrovské radosti a naprostého štěstí. V šeru jízdy se mi zdálo, že tvář Sandyho vyzařuje stejným pocitem.

Chvilku jsme úžasle zírali na sebe, pak na dveře a posléze do neznáma. Neznám jiného slova, které by mohlo vystihnout tuto chvíli lépe než slovo „extase“. Pak to postupně, zvolna pomínulo. Řekl jsem:

„Sandy, viděl jsi něco?“

„Ne,“ zašeptal Sandy.

„A ty?“ otázal jsem se Indiána.

Zavrtěl hlavou.

„Cítil jsi něco, Sandy?“ otázal jsem se znovu.

„Cítil,“ odpověděl. „Nesmírnou radost.“

„Co to bylo?“

Řekl vážně, hluboce a jasně:

„Přišel nám poděkovat za splnění slibu, který jsme mu dali. Poděkujme Bohu, že jsme ho neoklamali. Odměnu jsme již dostali.“

Fráňa Velkoborský

Další číslo, vlastně dvojčíslí, našeho časopisu dostáváš v letošním roce vůbec poprvé. Sice je to s malým zpožděním, ale přece. První strana v každém čísle přináší vždy nějaké myšlenky, plány, rady do života, přání a také někdy i slova tvých vedoucích. Dlouho jsem přemýšlel o tom co napsat. Nejsem vlastně žádným spisovatelem ale přesto se o to pokusím. Řekl jsem si, že bych mohl napsat alespoň některá svá a snad i tvoje přání do toho letošního stopařského roku.

Všechna přání mají jedno společné. Každý by měl cítit sounáležitost chtít aby bylo vše co nejlepší, aby u Stopařů byli jen sami dobří Stopaři po všech stránkách, ab y každý věděl jak může svému oddílu pomoci, jak může být prospěšný, vážit si práce druhých, zkrátka samé NEJ. A to je myslím dobře.

- přál bych si, aby se činnost neustále rozvíjela, aby každý v oddíle pochopil pravý význam slova přátelství a kamarádství
- aby každý co nejvíce vyhrával, aby měl radost ze svého vítězství i vítězství druhých, ale aby i uměl přijímat porážky. Vždyť vše co v oddíle děláme je vlastně hrou, ze které zůstávají dlouho v paměti společné zážitky a jsou odzboou vyprávění u besedních ohňů
- aby všichni Stopaři byli co neaktivnější a nejlepší
- aby oddíl ve své činnosti pokračoval dál bez závad/i když nějaké určité budou/ a hlavně aby nenastal v něm rozkol
- aby se všem dařilo i ve škole lépe než tomu bylo vloni. Snad se najde i někdo mezi vámi, kdo poumže svým kamarádům v učení, když se jim zrovna teď nedaří
- aby přišlo do oddílu zase několik šikovných nováčků, kterým budeme v jejich začátcích pomáhat a aby prožili mezi námi hezké chvíle.
- aby byli mezi námi pořád dobré vztahy

Prvním krokem ke zlepšení a zdokonalení je vidět to, co ještě není v pořádku co lze tedy ještě vylepšit. To, že takové věci jsou, všichni víme moc dobře, ale již méně se tyto chyby snažíme odstraňovat. Ale každý musí začít především u sebe. Nebude to lehké, ale věřím, že se to jistě všem podaří.

CO BYLO

2.12.1987 - schůzka

Dnes vedl schůzku Ježour. Hráli jsme hry s míčky. Ježour nás týral také s morseovkou, která se vysílala baterkou. Pokračovali jsme s naší celoroční hrou a psali jsme co nejvíce slov od písmene T (Titicaca). Pak Dáša řekla něco o celodenní výpravě, která bude v sobotu 5.12.

oo

5.12.1987 - Mikuláš

Na Mikuláše jsme si ani moc nehráli, ale zato jsme pekli perníky a malovali je. Je to vlastně příprava na stopařskou celodenní vánoční besídku, která bude 20.12. Také jsme lepili a kreslili vánoční přáníčka. Hrůza. Několik lidí to dokonce roztrhalo (o Tropi nemluvě). Lehce jsme poobědvali a dali jsme se opět do práce. Rozdala se Stopa číslo 4 a přišel Mikuláš. Nějakoho tzv. zmydlil (např. Barbu chu). Nakonec se rozdalo bodování.

oo

9.12.1987 - schůzka

Tak dnes jsem vedl schůzku já. Každý rádce, který vedl schůzku předemnou, měl v programu morseovku, ale já byl v pořadí 4., takže do čtvrtice všeho dobrého a zlého morseovka nebyla. Hráli jsme hry s padesátníkem. Dával jsem otázky týkající se filmů a různých věcí.

oo

16.12.1987 - schůzka

Tato schůzka byla zaměřena na úklid družinových skříněk a klubovny před vánoční schůzkou. Hlavně Michal byl středem pozornosti. Co chvíli se ozývalo: "Michale, kam tohle?" Pak Iva na nás přišla s otázkou, co je to PP? No a nakonec jsme každá družina zakřičela svůj pokřik.

oo

20.12.1987 - vánoční výprava

Tohle je poslední výprava roku 1987. Byla neděle a my jsme strojili stro-

stromeček za 13 Kčs. Pak ho Linda začala strojit a on šel k zemi. "Pět ozdob", taková tíha. "Zkus to unést sama, Lindo!" řekl jsem. Pak byl oběd, který dělali Rackové. No a pak jsme nosili dívky v náruči, což bylo součástí Petřiny hry. A jiné hry se hrály. Znenadání se objevil Radek a krásně jsme si s ním u čaje a s kytarou povídali. Nakonec se rozdaly dárky, zpívali jsme koledy a kromě nich také Kulatě obdélníky (tady měl ovšem Radek sólo.

oo

1 9 8 8

6.1. - schůzka

Vánoce jsou tytam a my jsme se opět setkali. Trochu jsme si povídali o vánocích, ale pak jsme využili volné tělocvičny ke hrám. Pokračovala Říše Slunce v podobě různých jazykolamů.

13.1. - schůzka

Dnes vedla schůzku Iva. Prohmlala nás. Hledali jsme v telefonním seznamu institucí. Pak se běhalo, skákalo a trochu zlobilo, a to všechno v tělocvičně. Pak Iva přečetla historický text a my jsme záhy potom měli vše napsat.

20.1. - schůzka

Dnes se bodovali deníky. Schůzku vedl Opičák, který byl na nervy z toho, že jsme ho zlobili. Hrály se hry v tělocvičně, skládaly se papírové čtverečky. Je zdrucující to psát, ale opět vše vyhráli Delfini!

Petr

oo

CO BUDE

- pravidelné schůzky
- 6.2. - jednodenní výprava
- 7.2. - jednodenní výprava
- 20. - 27.2. - zimní tábor v Červené Řečici

oo

BoDeMeRaKvák

S A M O T Á Ř (povídka)

Před posledním ohybem cesty jsem se zastavil a začal hádat. Bude někdo na kempu nebo ne? Už je podzim, začíná být chladněji... Nakonec jsem si řekl, že tam nikdo nebude, a tak mě trochu překvapilo, když jsem malou chvíli poté uviděl, jak pískovcový převis, cíl mé cesty, mihotavě ozařují plameny malého ohýnku. Nebyl jsem si jist, jestli mám být rád, protože právě sem měli za pár hodin dorazit kamarádi z osady. Mně se podařilo vypadnout z města o něco dříve. Naštěstí mé obavy, zda se sem všichni vejdem, se rychle rozplynuly, protože už z dálky jsem rozeznal, že na lavičce u ohně sedí jediný člověk.

Když jsem přišel blíž, něco se vedle ohniště pohnulo. Vedle sedící postavy se vztyčil krásný veliký vlčák a tázvavě se zahleděl na svého pána. Pod konejšivým dotykem ruky se pes uklidnil a opět si slehl.

"Ahoj!", pozdravil jsem.

"Ahoj!", oplatil mi pozdrav kamarád. "Ben". Vstal a podal mi ruku. "A tohle je Jerry.", kývl hlavou směrem k psovi.

"Redd. To jsi tu sám?"

"Přece vidíš, že jsme tu dva!" usmál se. Odhadoval jsem ho tak na třicet až pětatřicet.

Shodil jsem usárnu na lavičku, opřel o ni kytaru a sedl si.

"Paráda! Už jsem v tomhle kraji tak půl roku nebyl. Docela mi to chybělo.", přerušil jsem krátké mlčení. Ben se usmál, ale neřekl nic. Najednou se mě zmocnil hlad a tak jsem začal rozbalovat medivak. Vytáhl jsem kus sýra, chleba a pár buřtů a nabídl Benovi.

"Díky, jsem po večeři. Ovšem jestli toho buřta chceš dát Jerry-mu, určitě neodmítne."

"Jerry si buřta vzal, ale než se do něj pustil, zeptal se Ben o očima.

"Jen si dej", řekl Ben a pohládl ho po hlavě.

Tak jsme tiše večeřeli, já a pes, Ben hleděl do plamenů. Když jsem dojedl, opřel jsem se pohodlně o opěradlo lavičky. Rozhlížel jsem se po převisu, až se nakonec můj pohled setkal s Benovým.

"Jak dlouho sem jezdíš?", nedalo mi to.

"Letos to bude patnáct let", řekl po chvíli.

"A to jezdíš pořád takhle sám?"

Usmál. "Už jsem ti říkal, že jsme dva. Jsme dva a je nám spolu fajn." Podrbal psa za ušima. "Víš co? Vyndej kytaru a zahraj něco, ať je tu veseleji."

Tak jsem vstal a začal vybalovat kytaru. Celkem nebyla rozladěná, takže během pár minut už její struny zněly ztichlým lesem.

Hrál jsem nějakou dobu. Ben skoro všechny písničky zpíval se mnou. Pak mě požádal o kytaru a hrál on. Zpíval nádherně, většinou písničky, které jsem neznal. Zničehonic ale kytaru odložil a vstal.

"Jezdilo nás sem víc, celá parta. To tu ještě skoro nikdo nebejval, tankrát jsme tu za celej víkend nepotkali živou duši. Tenhle převis jsme našli my a lavičky, ohniště a stůl, to jsme stavěli taky my."

"A to jméno? Tomuhle převisu se přece říká Mrtvý dítě. Proč?"

"My jsme to tu nikdy nepojmenovali. Pro nás to byl vždycky jen převis."

Chvilí jsme oba mlčeli. Nechtěl jsem se vyptávat. Pak se Ben zase posadil.

"Je to dost smutná historie. Z toho asi vzniklo jméno." Zadíval se do ohně. "Jednou s námi vyjel jeden kamarád. Byl tu poprvé, neznal to tu. Říkali jsme mu z legrace Dítě, jemu bylo patnáct a nám táhlo na dvacet. A támhle kousek dál spadl ze skály. Nebylo to vysoko, ale dole je kameň. Tam dole už to nebyl on. Vypadal hrozně. Nemohli jsme pro něj nic udělat, to bylo na tom všem to nejhorší. Ta bezmocnost. Na to nikdy nezapomenu."

Podíval se na mne. "A co ty, ty jezdíš sám?"

"Ne, za chvíli by měli by měli dorazit kamarádi, máme tu sraz."

Dívali jsme se oba do plamenů a mlčeli. Přemýšlel jsem o tom, co mi vyprávěl.

Najednou se zvedl a hodil si na záda usárnu.

"Tak zase někdy ahoj!", řekla podal mi ruku.

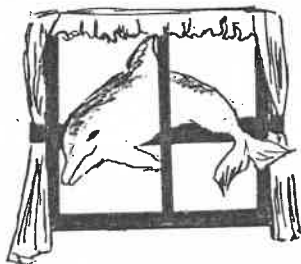
"Počkej, kam chceš jít teď na noc?"

"Neboj, znám to tu jak svý boty. A Jerry taky. Dneska jsme toho ještě moc neušli, musíme razit dál. V noci jsou cesty nejkrásnější. Pojď, Jerry!" Nasadil si na hlavu klobouk a zamířil do tmy.

Ještě dlouho jsem se za ním díval, i když mi on i pes dávno zmizeli v nočním lese. V hlavě mi zůstal jeho příběh a nepřijemný pocit, že odešel jen kvůli mně a mým kamarádům. Že chtěl být sám a já jsem ho vlastně vyhnal. A ten pocit mě tlačil v duši ještě hodně dlouho poté, co se z druhé strany od skal ozvaly hlasy mých kamarádů.

R a d e k

OKÉNKO PRO DELFÍNY

Delfíni pozor, vyhledává se nová soutěž, nazvaná HRADY A ZÁMKY V ČR. Jak název napovídá, půjde o to, která z vás bude umět poznat hrady a zámky z pohledů a fotografií a bude o nich nejvíce vědět. Jedná se pouze o hrady české, to znamená, že slovenské do soutěže nezařadíme. Hra bude probíhat takto: na nástěnce se objeví papír se dvěma hrady či zámky a jejich stručným popisem. Do deníků si tedy zavedete rubriku Hrady a zámky v ČR a do ní si text z nástěnky k příslušnému hradu nebo zámku opíšete. V dolní části stránky si pak necháte

místo. Tam si budete postupně dopisovat nově zjištěné informace. Nahoru si můžete zámek načrtnout nebo si nalepit jeho obrázek. Podle toho, s jakou pečlivostí si záznamy do deníku uděláte, budou hodnoceny i do naší celoroční družinové hry. Do sklerózních hříček tedy noste raději zámky a hrady známější, např. Křivoklát, Karlštejn, Žleby, Konopiště atd. Po určité době začne už soutěž opravdová - dostanete několik obrázků hradů a zámků a budete psát jejich jména a údaje, které jste si zapamatovaly. Tak tedy - připravte se, nová soutěž právě začíná!!!

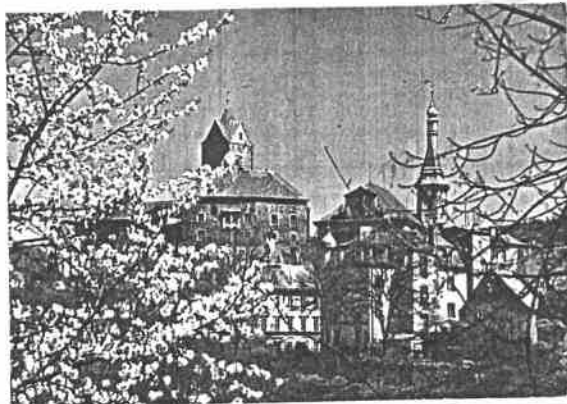

OBRAZEK

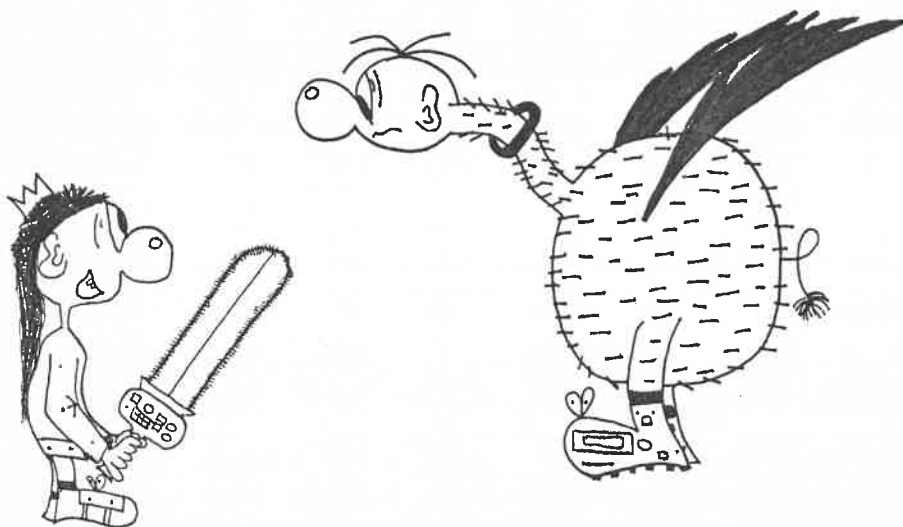
TEXT Z NÁS-
TĚNKY

NOVĚ ZJIŠTĚ-
NÉ INFORMACE

PETRA

KRESLENÝ HUMOR
OD AUTORSKÉ DVOJICE
ŠERLOK - PETR

TAK POŮ ! TY SRABE !

Stopařské kvízy a hádanky laky

1	E	L	B	U	S	E
2	.	M	R	I	A	N
3	.	T	R	E	D	X
4	.					
5	.					
6	A	R	R	I	E	

V tajence je hlavní město jednoho evropského státu. Víte kterého?

1. Krokova dcera
2. Rudoch
3. Den v týdnu
4. Naše okresní město
5. Kopáním upravit
6. Africký stát

2 TĚ HLAVY

Š	Y	K	S	V	O	L	I	S
K	V	V	I	K	A	O	H	R
A	E	A	V	L	R	B	U	T
S	L	I	B	B	E	R	D	D
A	S	A	O	I	N	O	E	I
V	O	U	I	O	N	V	Č	M
L	O	N	I	F	U	S	E	Č
A	N	S	E	K	R	K	K	S
M	U	Č	A	B	B	Ý	Ý	Ý

OSMISĚRKA

- Benda, Bouda,
- Brunner, Fiala,
- Hudeček, Mucha,
- Obrovský, Schmidt,
- Silovský, Sivko,
- Švabinský, Vík.

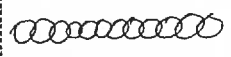
2 ČASOPISU „KLOKANĚK“

Barbucha

Jožko a Fero si vyměňují svoje znalosti o hadech.
 Jožko: "Viděl jsem užovku. Měla vejcovitou hlavu a klikatý pás na zádech. Lovila v potoce žáby a dokonce i plavala."
 Ferko: "To není pravda. Užovka má trojúhelníkovou hlavu s půlměsíčkovými světlými skvrnami za hlavou. Žije na výslunných místech."

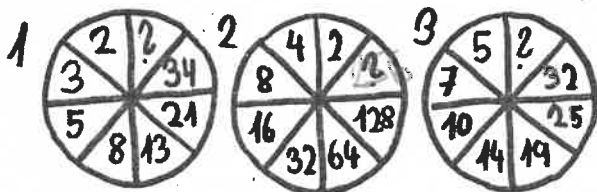
Vyberte z jejich dialogu, jak vypadá opravdu užovka.

IVA
 xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
 Otec se narodil v roce 1944. V roce 1987 je jeho třem synům 15, 11, 7 let. Kdy se bude otcův věk rovnat součtu věků všech tří synů?
 Odpověď předejte
 V E V E R Č Á K O,
 V I

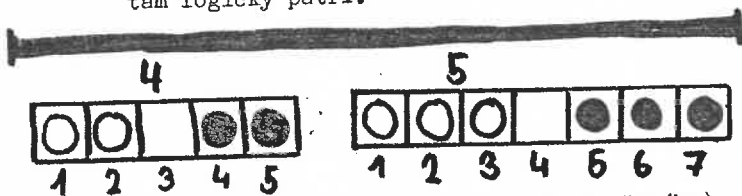

PRO BYSTRÉ !?

! ? STOPAŘE

Doplňte místo otazníků číslo, které tam logicky patří.

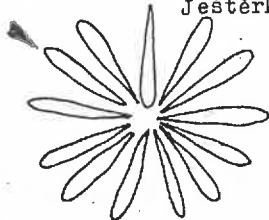
Do prvního a druhého (u pátého úkolu i třetího) pole položte desetníky, dočtvrtého a pátého (u pátého úkolu do pátého, šestého a sedmého) pole položte dvacetníky. Pak začněte přesouvat desetníky doprava, dvacetníky doleva. Oba druhy mincí smějí postupovat jen uvedeným směrem, zpátky se vrátet nemohou. Při jednom tahu máte dvě možnosti: buď posunout minci na sousední **volné** pole, nebo vzít minci, kterou dělí od prázdného pole jedno pole obsazené, a obsazené pole přeskóčit. Přesun co nejdůležitějším postupem desetníky na místo dvacetníků a dvacetníky na místo desetníků.

Barbucha

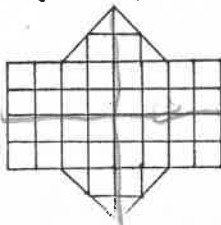
2 KNIHY MILOŠE ZAPLETLA „KNIHA HLAVOLAPŮ“

ka musíte začít?

Ještěrka

Rozdělte na dvě a dvě stejné dvojice:

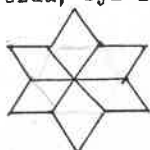
KDO MÁ NOTY PÍSNIČEK,
KTERÉ ZPÍVÁME,
AŽ MI ŘEKNE.

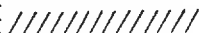
Magická

hvězda

Na níže uvede-
ném obrázku je
šesticípá hvěz-
da. Vaším úko-
lem je umístit
do středu hvěz-
dy a do každé-
ho z dvanácti
bodů číslice
od 1 do 13 tak,
aby součet čí-
sel při obvodu
každého ze šes-
ti kosúhelní-
ků, jež tvoří
hvězdu, byl 25.

Veverčák

Vezměte 13
párátěk, roz-
ložte je na
stůl podle
obrázku tak,
že dvanáct je
jich špičkou
do středu kru-
hu a jedno ven.
Odeberete kaž-
dé třinácté
párátěko, počí-
táno do kruhu
ve směru hodi-
nových ručiček
tak, aby na-
konec zbylo
jen párátěko
mířící špičkou
z kruhu. Od
kterého párát-

Pár otázek z přírody:

1. Jakou mají normální teplotu těla ptáci?
2. Na jaké části se dělí plankton? Co to je?
3. Čím vyhledávají netopýři hmyz a orientují se při letu ve tmě?
4. Jak silná prkna probodne mečoun svým "mečem"?
5. Jak se nazývá největší zvíře žijící na Zemi? Do jakého řádu patří?
6. Která kachna má zobák podobný lžici?
7. Jak se nazývají dva známé druhy bobrů?
8. Jak se nazývají dva známé druhy slonů?
9. Čím je fenek zvláštní?
10. Dělají si ptáci na zimu zásoby?
11. Kdy je pták odolnější proti brokům - v létě nebo na podzim?
12. Co je uvnitř ptáčích kostí?
13. Které drobné zvířátko nesežere ani liška, ani tehoř?

KOO

MYSLI

VKRYSLI

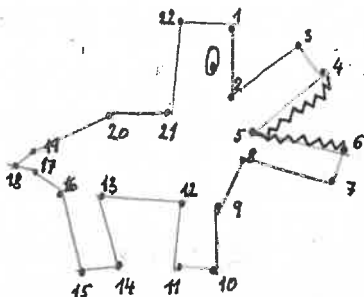
STOPAŘ
SÝKORA
STRANA
PLOTNA
MAK
PUK
KEŘ
DAVID
ŠIŠKA
KROK
ROK

S	S	P	M	Š	D
Y	T	L	A	I	A
K	R	O	K	Š	V
O	A	T	P	K	I
R	N	N	U	A	D
A	A	A	K	E	R

DANA

Odpovědi IVĚ

SPOJ PODLE ČÍSEL
A NAPIŠ MORSEOVKOU,
CO TI VYŠLO.
VÝSLEDEK PŘEDEJ
ŠPUNTOVI.

Rozdělte tento čtverec na čtyři stejné díly a to tak, že v každém je jedno černé a jedno bílé kolečko.

o				o
	o	o	o	
		o	o	
	o			

Veverčák

OD NÁS NA NÁS..

O DOBROTĚ

Není lidské vlastnosti, kterou bychom více milovali, než je dobrota. A přece: Není povinnosti, kterou bylo nutno připomínat naléhavěji než příkázání: Buď dobrotivý!

Člověk otvírá dobrotě rád své srdce, protože mu slibuje radost. Touží po ní a očekává, že zahojí jeho rány. Rány, kterými je nejčastěji duševní bolest, nepochopení, opovržení a nikoli na posledním místě - opuštěnost.

Dobrota se snaží pochopit nepochopené a tím zmírňuje hořkost každého pokoření, promíjí chyby, pryští z ní ona čistá láska, která zbavuje bezútěšnou samotu její hořkosti.

Avšak v míře příliš velké očekáváme dobrotu od jiných a sami ji jen neochotně nabízíme. Každý projev dobroty je pokrokem toho, kdo ho vykonal. Myslete na to.

Vaši vedoucí

=====

VÍTE, ŽE...

...22.2. má narozeniny Gembi a
28.2. náš drahý Michal ?
B L A H O P Ř E J E M E ! ! ! !

BODOVÁNÍ - PROSINEC 1987

1.	Ježek	107	bodů
2.	Petra	91	"
3.	Veverčák	82	"
4.	Beruška	80	"
5.	Petr	78	"
6.	Gembi	70	"
7.-8.	Saranče	67	"
7.-8.	Linda	67	"
9.	Iva	66	"
10.	Lucka	63	"
11.	Tropiko	62	"
12.-13.	Šmudla	61	"
12.-13.	Mates	61	"
14.	Dana	57	"
15.-16.	Pída	55	"
15.-16.	Špunt	55	"
17.	Barbucha	53	"
18.-19.	Bystrouška	48	"
18.-19.	Opičák	48	"
20.	Ještěrka	40	"
21.-22.	Lenka	39	"
21.-22.	David	39	"
23.	Šerlok	31	"

Šerloku, Ty už jsi se na tom konci zabydlel definitivně ?

BODOVÁNÍ - LEDEN 1988

1.	Iva	87	bodů
2.	Barbucha	79	"
3.	Petra	75	"
4.	Ježour	71	"
5.	Dana	69	"
6.	Opičák	65	"
7.	Lucka	56	"
8.	Gembi	55	"
9.-10.	Beruška	53	"
9.-10.	Pída	53	"
11.-12.	Petr	51	"
11.-12.	Ještěrka	51	"
13.-14.	Linda	47	"
13.-14.	Špunt	47	"
15.	Bystrouška	46	"
16.	Šerlok	43	"
17.	Veverčák	36	"
18.	Tropi	33	n""
19.	Mates	21	"

Lenka, Šmudla, Saranče nebudovají

Jméno →

STOPA-časopis vydávaný vyhradně pro vnitřní potřebu oddílu Stopaři

Už tři dni jsme se nehnu z indiánské vesnice. Pršelo bez ustání, řeka Tapajoz se rozvodňovala a my jsme dřepěli v chatrčích a kleli jsme. Celé tři měsíce jsme táhli pralesem. Tři běloši a osm Indiánů.

Dva zoologové z Deventeru, profesor Roger Lentey a dr. Noel Collins, mě pozvali, abych se zúčastnil výzkumné cesty do vnitra Brazílie. Byl jsem tím nadšen a bez velkého rozvažování jsem se s nimi dohodl. Při výpravě má každý účastník nějaký úkol, nějaký obor, za který je úplně odpověden. Mně, nováčkovi, gringovi, připadl dozor nad Indiány, kteří nesli naše zavazadla a přístroje. Cestu pralesem jsem si ovšem představoval docela jinak a snil jsem o bojích s obrovskými hady a s aligátory.

Ostatně jsem brzy poznal, že v pustině největšími nepřáteli člověka nejsou dravci. Ne, nejhorší metlou pralesa, proti níž je někdy bezmocná veškerá technika, je a zůstane hmyz, který znamená smrt a zkázu — zejména, když se vyskytne ve velkém množství... Deštivé noci měly tu jedinou výhodu, že nám dávali pokoj ti zatracení moskyti. Mohli jsme spát bez ochranných sítí, což je zvláštnost v jihoamerické džungli.

Proti divokým zvířatům se člověk brání puškou, ale těm malým trapičům je vydán na milost a nemilost přes všechna ochranná opatření. I Indiáni se na noc zakopávají až po nos do země, aby se ukryli před těmi krvelačnými zvířaty. Domorodci se někdy natírají i jakousi hnědou šťavou, která působí, že bodnutí moskytů nemají nebezpečné následky.

Jednoho dne se skončil i ten hrozný dešť, nad obrovitými stromy zase leželo vedro jako rozpalující horečka a člověk zase zatoužil po dešti. Mně se zdálo, že se moskyti mezitím zesateronásobili!

Musili jsme dále, příliš dlouho jsme se zdrželi v té vesnici. Collins pobízel k odchodu. Ale,

když jsme právě bali přístroje, vrazil k nám Castro a vyprávěl rozčileně, že minulé noci zmizely dva kusy dobytka. Jaguár byl zase tady! Už před naším příchodem trpěla vesnice vpády té divoké kočky. Padly jí za obětí četné kusy dobytka, dvě děti a jedna žena. Lidé si oddychli, když se dravec — patrně pro dešť — delší dobu neukázal. Collins byl jako vyměněn: nechal nás už balit a pobíhal rozčileně. Pro něho existovalo teď jediné — lov na jaguára!

Stopa té divoké kočky vedla daleko z vesnice. Vzali jsme s sebou tele, které jsme přivázali ke kolkku. Collins a já jsme vystoupili na strom, který stál třicet kroků od vnady, a číhali jsme. Tele se několikrát zoufale snažilo utrhnouti, potom začalo žalostně bučeti. Ani jsme se nehnu. Sluneční paprsky jen stěží pronikaly hustým listím. Mijela hodina za hodinou, a k polednímu už nám to připadalo nudné a nepohodlné. Slezli jsme dolů a táhli jsme s teletem zpátky do vsi. Zkušený lovec, kterému jsem poždělji vypravoval o tom „lovu“, zasmál se srdečně a velice ho pobavila naše pošetilá námaha takovým způsobem složití jaguára.

Ačkoliv profesor Lentey nutil k odchodu, přece ho Collins přiměl, aby zůstal ještě jeden den ve vsi. Týž večer se jedna žena přes veškeré varování odvážila příliš daleko od vesnice. Už se nevrátila!

K ránu najednou zneklidněli psi, srst na hřbetě se jim zježila a oni žalostně vyli. Collins a já jsme vzali pušky a odplížili jsme se před vesnici, kde se páslo několik kusů dobytka. Zase jsme vylezli na strom. Ale tentokrát jsme neměli čekati marně! Asi za hodinu jsme zaslehl šustot listí a praskání větví. Neodvážili jsme se hlasitě dýchati. Sto kroků před námi se zableskla v listí světla té kočky; tělo jsme nemohli spatřiti. Náhle však jaguár vylezl z houštiny. Protahoval se, byl nádherný hrou svých svalů. Cítil se úplně pánem džungle, vždyť ne-

Tisíce tisíců, miliony jich lezlo po jaguárovech.

měl koho se báti: člověk byl dosud pro něho právě takovou kořistí jako vodní vepř nebo dobytek.

Pojednou nás jaguár asi zvětřil. Obrátil se a šel k nám. Collins zalíci, chvílku mířil a stiskl. Jaguár se jednou otočil kolem své osy a zmizel pak skokem v houšti. Patrně ho zahnal rachot výstřelu, neboť poraněná divoká kočka vždycky útočí s neztenčenou silou. Ale ten jaguár asi po prvé v životě se seznámil s puškou! Collins byl úplně bledý. Beze slova jsme slezli se stromu a šli jsme na mýtinu. A tam jsme zjistili, že Collins přece jen nemířil špatně. Vysokou travou vedla úzká krvavá stopa, kterou jsme ovšem nesledovali, protože ta kočka, byla-li raněna jen lehce, mohla běhat ještě celé hodiny a býti nám v křoví nebezpečná.

Když jsme se znavení vrátili do vesnice, nikdo se neptal na jaguára! Všech lidí se zmocnil podivný neklid. S šileným chvatem vynášeli obyvatelé z chatrčí všechny své zásoby. Stráší jsme bezradně před tím neobyčejným ruchem a spěchali jsme k profesorovi Lenteyovi, který nám vysvětlil ten chvat. Před hodinou přiběhl do vesnice udýchaný Indián se strašnou zprávou, že táhnou bojovní mravenci...!

Bojovní mravenci jsou nejhroznější a nejstrašnější, při tom i nejméně inteligentnější ze všech druhů mravenců. Objeví se jich náhle miliony v ukázněných bitevních řadách a odstraňují všechno, opravdu všechno, co jim přijde do cesty. Lentey, Collins a já jsme šli naproti té mravenčí armádě, ale teprve za hodinu jsme spatřili v dálce černý proud, široký asi jeden metr, který se k nám pomalu valil. Táhnoucí vojsko mravenců! Pokusili jsme se zjistit, kterým směrem táhnou, abychom jim nestáli v cestě, neboť ti mravenci bez milosti napadají všechno, co by je mohlo zdržeti v jejich pochodu.

Dalekohledem jsme přesně viděli, jak se tvoří kolony mravenců. V čele, na křídlech a vzadu pochodovali bojovníci a důstojníci, tito

o něco větší než vojáci a dlouzí asi dva centimetry. Uprostřed byli dělníci a otroci, kteří jako vojáci měří asi deset milimetrů. Je k neuvěření, jak jsou inteligentní ta zvířata, přímo se dá pozorovati, jak si předávají rozkazy, když se jim zatarasí cesta. Jakmile před ně položíme větve, ihned se zneklidní celý ten černý proud hmyzu. Vojáci popoženou dělníky a otroky a v docela krátké době ta větve už neexistuje.

Hořící větve uhasí těla mravenců, kteří se na tu překážku řítí s nepřekonatelným hrdinstvím. Tisíce se jich spálí, ale plamen je stále menší a zadní pluky mohou nerušeně pokračovati v cestě. Před vesnicí ta armáda najednou odbočila. Těžko říci, co jí k tomu přimělo. Černý proud vtekl do pralesa a Indiáni se radostně vrátili do svých chatrčí.

Za hodinu jsme vyrazili. Indiáni nás doprovodili až na konec vesnice. Collins měl stále ještě špatnou náladu, jeho chybivší rána mu nešla z hlavy. Táhlí jsme dosti pomalu, protože jsme všichni nesli těžké břemeno. Byl jsem právě na konci průvodu, když mě náhle zarazil strašný řev.

Připravili jsme pušky a opatrně jsme vnikli do džungle. Poznali jsme hlas jaguára, a Collins, který byl přesvědčen, že jeho kulka byla smrtící, nechtěl, aby zvíře dlouho trpělo a chtěl je vysvobodit ranou z milosti. Nedá se vyličit, jak nás zdrtil ten příšerný řev. To zvíře jistě trpělo hrozně bolestí. Teď to znělo jako vrnění, potom jako vzlykání! Collins se pojednou zastavil a ukázal skrz trávu... na zemi se válela černá skvrna.

„Bojovní mravenci!“ zašeptal jsem chraptivě. Tisíce tisíců, miliony jich lezlo po jaguárovi, který se jen slabě hýbal. Ležel tam už jistě dlouho, než ho přepadla armáda mravenců, neboť kolem něho byla louž krve.

Nasadil jsem pušku. Zazněl výstřel, jaguár s sebou ještě jednou slabě trhl a potom natáhl pracky.

